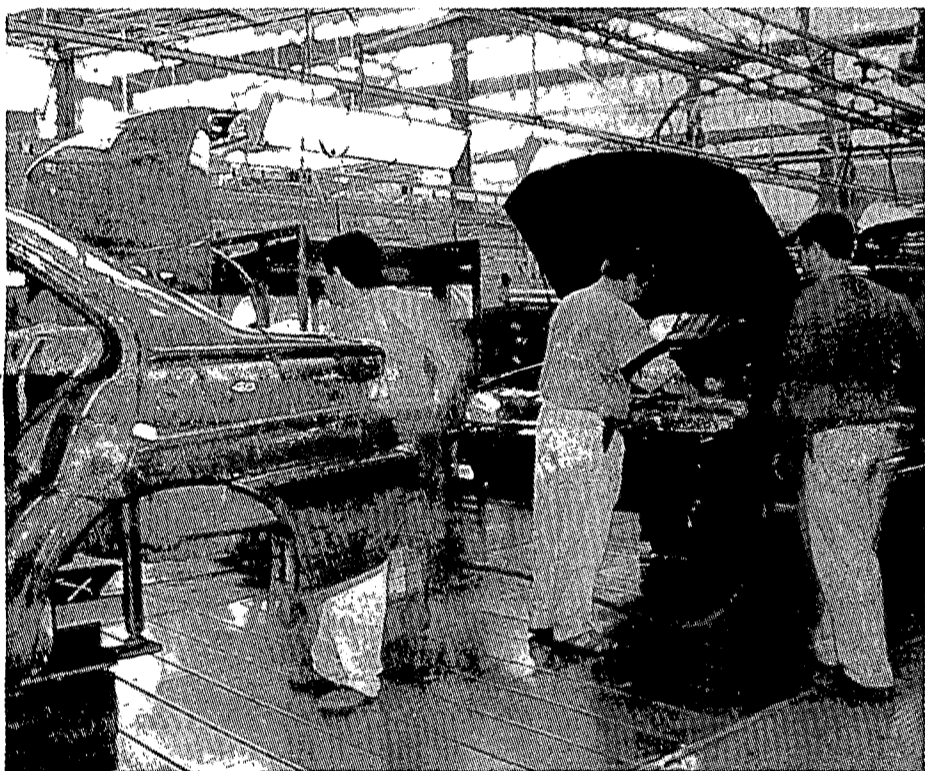

Entrega de 50.000 signatures al Congrés dels Diputats

Hoac: no a les hores extremes

«Lliurar les 50.000 signatures al Congrés dels Diputats contra les hores extremes té un caràcter simbòlic, però incideix en el tema del repartiment de la feina, que és un tema de debat nacional», explica Lourdes Azorín, membre de la Comissió Permanent de l'Hermandad Obrera de Acción Católica (HOAC). Aquesta organització proposa el repartiment de la feina i l'abolició de les hores extremes com a mesura per posar fi a l'atur. Aquestes són algunes de les accions concretes que ha presentat com a conclusió al procés de reflexió al voltant del tema «Treballar menys, treballar tots, viure més».

L'HOAC aposta per crear una cultura solidària on el treball estigui al servei de la realització de la persona i on tots els pobles tinguin garantit el dret i el deure del treball.

Pàgina 17

Jerusalem al cor del conflicte entre jueus i palestins

Pàgina 3

Entrevista a Albert Sáez, vicedegà de la Ramon Llull

Pàgines 5-6

Boí pot convertir-se en patrimoni de la UNESCO

Pàgina 8

Preparació del Consell Europeu de Parròquies

Pàgina 9

Catalunya Ràdio: felicitats petitona!

Pàgina 23

Sant Fructuós o el viatge als orígens de la fe

Pàgina 27

El Papa treu llenya a la pira de l'Església austríaca

Àustria: entre la crisi i el diàleg

L'Església austríaca està immersa en una crisi que en moltes persones provoca la impressió que l'autoritat eclesiàstica afronta els problemes de manera poc clara. Per davant de tot, i d'acord amb el tarannà del papa Joan Pau II, ell ha volgut donar la cara i fer una aposta clara pel diàleg, en la línia de la campanya llançada pels bisbes d'aquest país: «Diàleg a favor d'Àustria.»

En aquest viatge del Pontífex, s'han posat de manifest alguns dels problemes que es planteja l'Església europea, ja que l'austríaca és un microcosmos dels anhels d'una Església que vol donar respostes als homes i les dones d'avui. El diàleg obert entre Joan Pau II i l'Església d'Àustria és una oportunitat per a la confiança i la llibertat.

Pàgina 15

«Catalunya Cristiana» prepara el número 1.000

- Entrevistes, reportatges, col·laboracions i sorpreses!
- Un recorregut fascinant per aquestes 1.000 setmanes amb vosaltres.
- Un número especial per recordar.
- Un número especial per preparar el futur.
- Un número especial per compartir avui la nostra fe, la nostra història i els nostres somnis.

Editorial

Àustria: microcosmos del diàleg en l'Església

La visita del Papa a Àustria va començar amb valentia. Hem seguit a través de les notícies d'agenda i les cròniques de la premsa els comentaris, a vegades durs, de gent de l'Església austríaca que es mou al voltant dels moviments que s'autodenominen aperturistes. Al Papa l'esperaven amb un plec de peticions repetides que van des de l'opcionalitat del celibat sacerdotal fins a l'ordenació de les dones. I, com a teló de fons, els problemes que suscita la història personal de l'anterior primat, el cardenal Gröer.

Potser per això Joan Pau II ha volgut, simplement, donar la cara. Ell se sent unit a l'Església austríaca, i creu que la coneix bé, encara que només sigui pels anys de veïnatge quan va estar al front de la diòcesi de Cracòvia. I Joan Pau II no és dels que defugen els problemes, sinó que els afronta directament.

Precisament per això ens ha semblat que aquesta frase pronunciada a la plaça dels Herois, «l'Església no necessita catòlics a temps parcial», encaixa molt bé amb la seva activitat al capdavant de l'Església. Allà on hi ha un problema que afecta especialment l'ésser concret de l'Església, allà és ell amb el seu missatge de serenitat i d'exigència. Joan Pau II prefereix insistir en l'autenticitat del missatge de l'evangeli.

I això el motiva molt més quan es dubta de detalls importants. A Àustria ha exhortat que «el pensament i l'acció de tots els austríacs, homes i dones, estiguin inspirats per la voluntat ferma de respectar la dignitat de cada home i d'acceptar la vida sense reserves en totes les seves formes i fases». Aquesta és una crida molt important en un país que és encreuament de cultures i de races, i on es debaten els pressupostos bàsics de la dignitat i de la convivència humana, en una Europa que intenta trobar el camí del que és nou assentada en les seves arrels i oberta al món. Una Europa que avança amb pas ferm cap a la unitat monetària, però que no té gens clara la seva vocació espiritual.

Aquest viatge de Joan Pau II, que no s'ha vist envoltat de grans multituds, ha demostrat que la seva missió pastoral va molt més enllà del fet espectacular o propagandístic. S'ha posat fi a la crisi? No, però s'han

obert oportunitats que si s'aprofiten poden desembocar en solucions. L'Església austríaca és com un microcosmos en el qual es reflecteixen els temes candents de l'Església europea. I aquest viatge demostra que l'Església, malgrat els seus defectes, és un lloc per dialogar, per discutir opcions, en definitiva, per aprendre amb humilitat els uns dels altres.

L'Església d'Àustria expressa que necessita més llibertat. I el Papa respon que la llibertat és un do i un do que prové d'escoltar la Paraula de Déu. Són posicionaments que no s'exclouen mútuament, sinó que es complementen. Són aprenentatges que ens ajuden a creuar les fronteres limítrofes dels prejudicis i ens ajuden a apropar-nos una mica més a la veritat. Ens podem sentir apassionats per aquest debat obert en el si de l'Església, perquè porta llum sobre molts temes que d'altra manera quedarien relegats per a més endavant.

Commu veure el Papa esgotat en les llargues cerimònies que presideix, i commu profundament quan eleva la seva paraula clara i el pensament orientador que enforteix la fe. Aquesta vegada ha estat Àustria. Aviat serà Croàcia. I una vegada i una altra s'eleva el missatge de viure la fe en el fet quotidià, de ser transmissors de l'amor, de tenir coratge per ser capaços d'arribar fins al fons de nosaltres mateixos, de l'Església, de la societat, per descobrir, amb goig, que allà ens espera Déu. Passió del món. Passió d'una espera. Enmig de les convulsions del món d'avui un missatge: per sobre de notícies sensacionalistes, aquest viatge és un pas més cap a la confiança.

Manuel Zamareño ha estat la nova víctima d'ETA. Fou assassinat a Errenteria el 25 de juny. Al dolor que representa esbiaixar una vida humana s'hi afegeix el dolor que provoca la impotència... Però aquesta impotència tan sols és aparent. El camí cap a la pau demana diàleg, diàleg i més diàleg. I demana canvis en les consciències, perquè els victimaris optin per abandonar el camí de les armes, de la sang, de la pressió sense sentit. I que els polítics sàpiguen que la negociació és l'única sortida. Perquè no hi ha un camí cap a la pau, la pau és el camí.

Sumari

5-6

Entrevista a Albert Sáez, vicedegà de la Ramon Llull

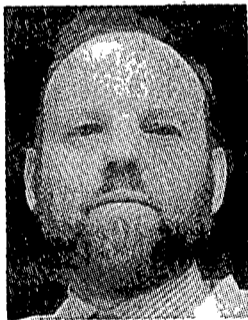
7

Propostes solidàries a Solsona

CATALUNYA RÀDIO 23

Catalunya Ràdio: felicitats petitona!

24

Ian Wilmut, el «pare» de l'ovella Dolly

27

Sant Fructuós o el viatge als orígens de la fe

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Meritxell Cucurella

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña i Jordi Curbó, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardolet, VIC

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep M. Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Carme Rullo, Albert Sáez, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggari, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. (93) 878 84 03. Fax (93) 878 82 12 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Jerusalem

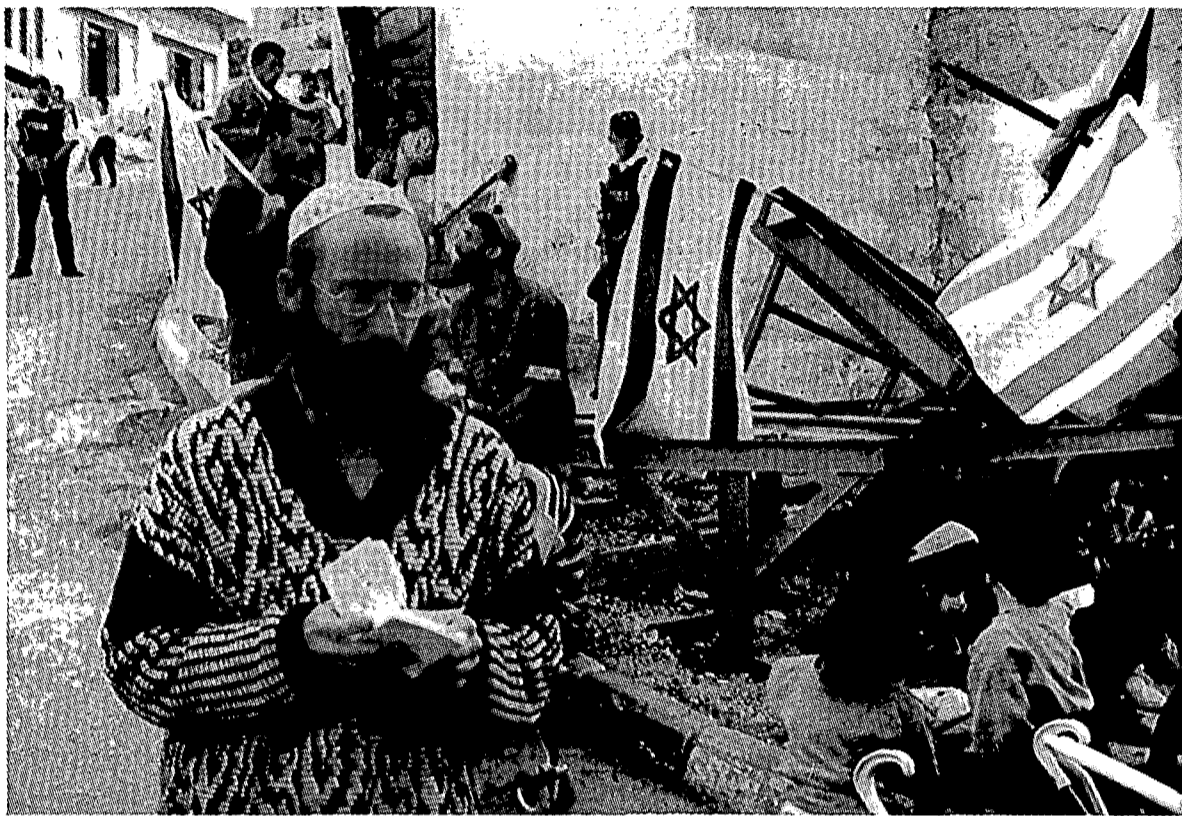
El món és ple de ciutats, però tan sols unes poques són quelcom més que una ciutat, tenen una dimensió diferent per a centenars de milions de persones de tota la terra. La més emblemàtica, segurament, és Jerusalem. Història, religió, cultura, ideologia i molts altres factors se sumen i es barregen rere aquest nom d'una ciutat coneguda arreu i des de fa vint segles.

Quan això passa ens trobem davant d'un tema delicat, molt sensible, i tot el que hi fa referència s'ha de tractar amb molta cura. Aquesta no sembla ser precisament l'actitud de l'actual govern israelià de dretes quan decideix ampliar el municipi fent pujar un grau més la forta tensió regnant a la zona.

La ciutat de Jerusalem, que és santa per a tres de les religions monoteistes més importants del món, la jueva, la cristiana i la musulmana, va quedar dividida el 1948 quan els jueus van proclamar la independència de l'Estat d'Israel. Jueus i palestins van lluitar per ella i la van dividir en dues parts, tot enterrant els plans de donar-li un estatut internacional.

1967, reunificació de la ciutat

La partició va ser el resultat d'un empat de forces i la part palestina va ser afegida al regne haixemita de Jordània. Els llocs sants van quedar majoritàriament dins la part jordana. Però a la tercera guerra araboisraeliana, la del

1967, dita la Guerra dels Sis Dies, els jueus ja disposaven d'una clara superioritat militar sobre els seus veïns i, en una ofensiva fulgurant, van ocupar la part jordana de la ciutat i tot Cisjordània, tot deixant al rei Hussein la part més desèrtica del seu regne, la de més enllà del riu Jordà.

Jerusalem tornava a estar unida dins de l'Estat d'Israel, que va declarar-la la seva capital i va annexionar-se la part conquerida. Tanmateix, va perviure la divisió humana i física entre jueus i palestins. La convivència mai no ha estat fàcil i la ciutat ha estat escenari de sagnants atemptats, la major part obra d'extremistes palestins.

La política dels successius governs israelians ha estat d'incrementar la població jueva de Jerusalem afavorint l'establiment d'immigrants, construint un rosari de colònies que envolten la metròpoli i deixant clar que Jerusalem és innegociable i serà la capital eterna dels israelians. Els palestins sempre han replicat que Jerusalem és la seva capital, que no hi pensen renunciar mai i que no accepten l'alteració unilateral de la situació vigent.

Dels acords de pau al bloqueig actual

Després de la guerra del Golf del 1991, en què la coalició internacional dirigida pels Estats Units va derrotar l'Iraq i el va foragitar de Kuwait, el 1992 a Israel guanyen les eleccions i formen govern els laboristes i negocien un acord de pau amb els palestins que es firma el 1993. Es preveu un règim d'autonomia per als palestins de Cisjordània i Gaza i els temes de més difícil resolució, entre els quals el futur estatut de la ciutat de Jerusalem, es deixen per ser negociats més endavant. L'esperança retorna a la regió i la pau sembla possible després de tants anys de conflicte.

Però la situació es torna a capgirar cap a pitjor. Primer és l'assassinat del primer ministre laborista israelià, general Rabin, a mans d'un extremista jueu. A continuació un seguit d'atemptats de gran crueltat i un elevat nombre de víctimes mortals crispa els ànims al

màxim. Els extremistes palestins no estan interessats que progressi la pau pactada per Rabin, Peres i Arafat. I a les eleccions del 1996, per un marge molt estret de vots, guanyen les dretes israelianes, oposades a la pau pactada pels laboristes. L'acompliment dels acords queda bloquejat i ni tan sols la pressió de l'amic americà aconseguix fer moure les coses. La situació es va degradant, les esperances es marceixen, la pau torna a allunyar-se.

I ara el govern dretà de Netanyahu, dins del qual hi ha partits d'extrema dreta i partits religiosos ultraortodoxos jueus, decideix ampliar el municipi de

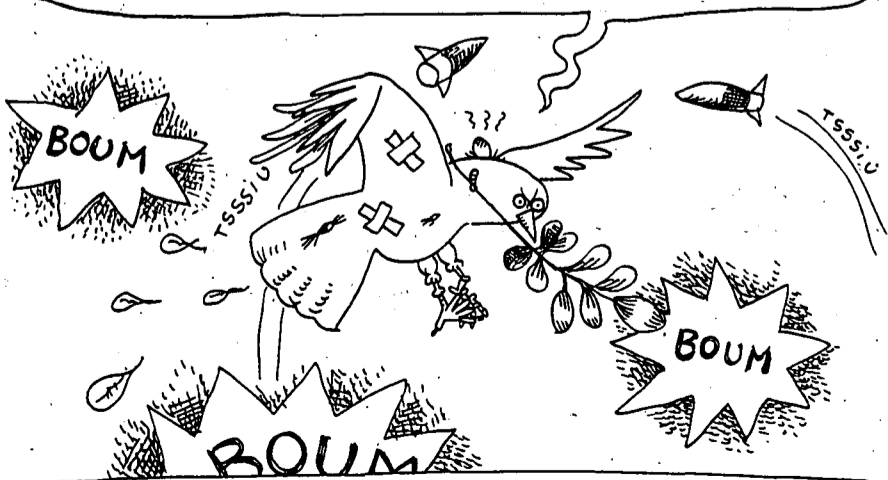
Jerusalem per fer créixer la població jueva. La reacció palestina i nord-americana és de rebuig, però Jerusalem torna a estar en el centre de les disputes entre israelians i palestins (cal recordar que dels actuals 620.000 habitants, 421.000 són jueus i 181.000 són palestins musulmans o cristians).

Així com nosaltres diem que amb les coses de menjar no s'hi juga s'hauria de dir a uns i altres que amb Jerusalem no s'hi juga. Jerusalem ha de ser de tots, ja siguin cristians o musulmans o jueus, ja siguin israelians o palestins o europeus. El tema és força delicat i no és convenient anar adoptant decisions unilaterals. Cal consensuar el futur i, amb una decidida voluntat pacificadora de totes les parts i una ferma decisió política, segur que és possible trobar solucions que evitin nous enfrontaments. És molt trist veure que a la ciutat on Jesus va predicar l'amor al proïsme dos mil anys després regni l'odi i la violència.

Antoni Reig
Periodista

Humor

EL SENYOR NETANYAHU NO TÉ BONA PUNTERIA, PERÒ DÉU N'HI DO!

LOURDES, del 18 al 21 d'AGOST
EXPO'98, 3 al 10 d'AGOST
visitant: LISBOA i FÀTIMA
Sortida: BARCELONA, TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC, i altres punts.
Viatges **Alemanya**
TRUQU'NS al 93.883.33.30, L'INFORMAREM

LES TERRES EVANGELITZADES PER SANT PATRICI

De l'1 al 9 de juliol

IRLANDA - L'illa Maragda

- Dublín, ciutat de molt llarga història
- Cultura dels celtas: creus i altres monuments
- Vestigis monàstics del temps de sant Columbà
- Connemara, un indret de pel·lícula
- El golf de Galway i les illes Aran
- Clare, la terra dels castells
- Cashel i l'acròpolis de la Irlanda antiga; etc.

Als extrems de la civilització durant l'alta edat mitjana

AMB L'ASSISTÈNCIA
 TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A

G.C. 612

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

SORTEIG TRADICIONAL 1998

En el sorteig efectuat davant notari,
 han resultat premiats els números
 següents:

1r premi: 58.390

2n 62.137

3r 53.973

4t 36.017

5è 12.483

6è 41.143

7è 14.745

8è 47.988

9è 57.062

10è 18.609

11è 62.807

12è 42.764

13è 19.708

PREMI PORTADA: 1.175

PAÍS JOVE DE L'AMÈRICA SEPTENTRIONAL

De l'1 a l'11 d'agost

CANADÀ (costa oest) i les muntanyes Rocoses

- Colúmbia Britànica, entre les Rocoses i el Pacífic
- Vancouver, la tercera gran ciutat del país
- Les illes Gulf, i Victòria, la ciutat jardí
- «Del mal al cel», per la badia de Horseshoe
- Camins d'Índis, ciutats d'exploradors, paratges dels antics buscadors d'or
- Cims, gorges, geleres i llacs de les muntanyes Rocoses
- La pintoresca comunitat alpina de Banff i el seu parc
- Els llacs Louise —la joia de les Rocoses— i Moraine
- Calgary, un antic fort molt evolucionat i transformat
- La part àrida d'Alberta, antic paradís dels dinosaures

Les imponents bel·leses naturals de l'Amèrica del Nord

«PELEGRINS DE LA PARAULA» AL PAÍS DE JESÚS

Del 3 al 10 d'agost
 Del 21 al 28 de setembre
 Del 16 al 23 d'octubre
 Del 9 al 16 de novembre
 Del 28 de desembre
 al 4 de gener

TERRA SANTA

Una manera de preparar-se
 per al Jubileu de l'any 2000

l'entrevista

Albert Sáez: «El comunicador no pot ser presoner de la llengua»

■ La universitat i la tesi doctoral han centrat la seva atenció darrerament

Albert Sáez és vicedegà de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull (URL), que té quatre anys de vida i que, per tant, treu al carrer la primera promoció de periodistes, comuni-

cadors audiovisuals i publicistes. Llicenciat en periodisme, especialitzat en informació religiosa, ha treballat en diversos mitjans de comunicació. El 9 de setembre passat va presentar la seva tesi doctoral sobre la re-

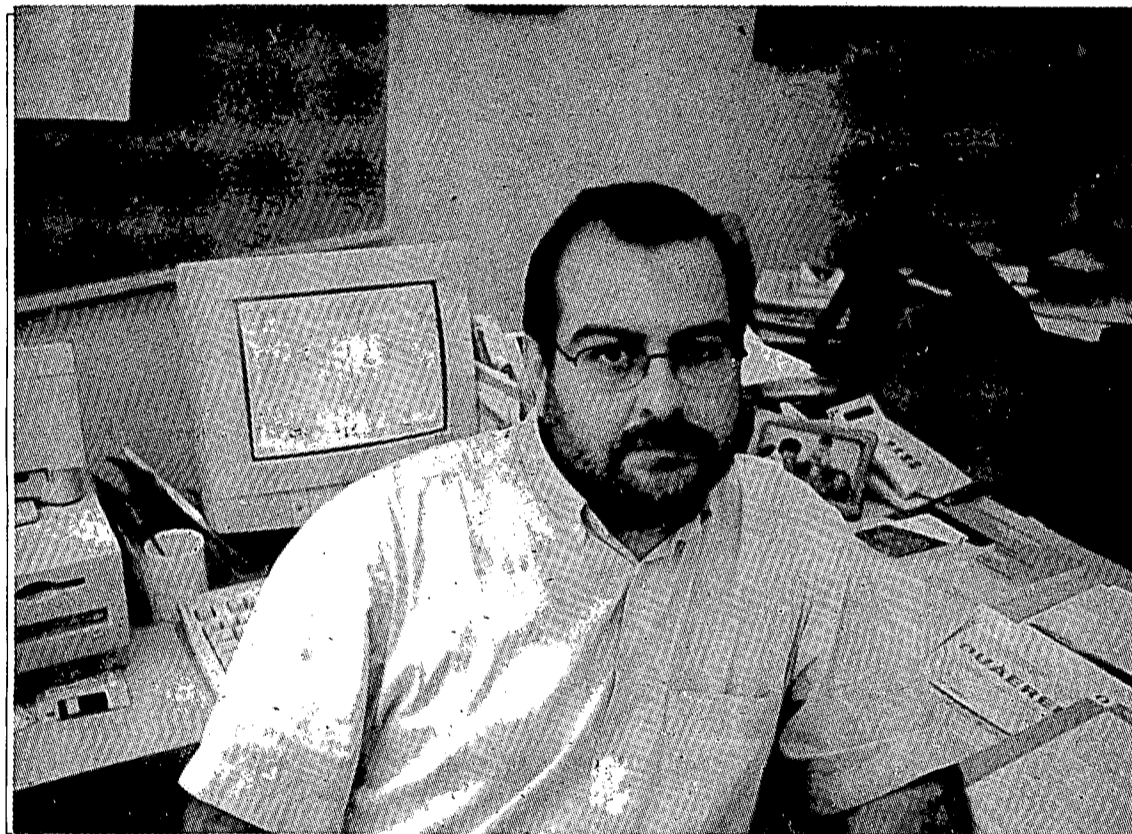
presentació de la religió en els mitjans de comunicació i, més concretament, sobre el tractament informatiu dels viatges del Papa a Espanya en quatre diaris d'informació general.

—Quin balanç es pot fer dels primers quatre anys d'existència de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la URL?

—En primer lloc he de dir que ha estat apassionant per als professors i per als estudiants, però fins que aquesta primera promoció no estigui llicenciada i s'hagi enfrontat amb el gran repte de trobar feina no podem fer un balanç definitiu. S'ha aconseguit que la facultat sigui una institució normal en el món professional del periodisme, ha estat ben acceptada amb la seva identitat pròpia pel món professional i pel món acadèmic català i, fins i tot, europeu. Un segon repte assolit és que s'ha mantingut l'equilibri entre teoria i pràctica, en aquest sentit no ens hem allunyat del debat existent en el món professional. Un tercer element reeixit és que s'han aconseguit prou complicitats amb el món empresarial perquè tots els estudiants fessin pràctiques en una gamma d'empreses molt àmplia, que ha permès que els estudiants, fins i tot, fessin més d'un període de pràctiques. I finalment, s'ha fet un experiment interessant de combinació entre formació humanística i especialitzada que s'ha de millorar, però que pot donar resultats interessants.

—Ha parlat de complicitat amb el món empresarial, creu que aquesta complicitat es mantindrà després de la llicenciatura?

—Cap empresa contracta més gent de la que necessita i la facultat no pot inventar-se feina per als seus estudiants. No obstant això, s'ha generat un coneixement mutu entre empreses i facultat a través dels estudiants en pràctiques, que podria donar una fluïdesa perquè les ofertes pugin ser aprofitades. No diria mai que hi haurà feina per a tothom, però sí que no es perdrà cap lloc de treball.

Albert Sáez va presentar la seva tesi el setembre passat.

—En un camp on la competència entre facultats és forta, què pot donar la facultat URL diferent de les altres dues que hi ha a Catalunya?

—D'entrada, aporta un pla d'estudis

«S'ha d'aprendre a aprendre, o a mi m'agrada més dir que s'han de donar estris, brúixoles per poder navegar»

diferent. Tot i mantenir una certa especialització dins de cada llicenciatura, s'opta per una formació generalista de caire humanista. S'opta també per una atenció personalitzada segons la qual es donen oportunitats a tots els estudiants per

aprendre i demostrar el que saben. L'estudiant té l'oportunitat de xuclar els coneixements dels professors. Això es fa bàsicament als seminaris —classes pràctiques amb grups reduïts. També es fa un seguiment de l'estudiant, la qual cosa permet generar-li oportunitats adequades a ell. Finalment, es dona un debat no exempt de tensions entre professors provinents del món acadèmic i del món professional. Això enriqueix les classes, la recerca que es faci a la facultat i la capacitat d'adaptar-se als canvis professionals.

—Heu detectat la necessitat de canvis en el pla d'estudis?

—El pla d'estudis s'ha de millorar, però ja té unes intuïcions interessants, com fer el primer cicle comú a les tres especialitats o donar força importància a la llengua. Precisament, en els informes que ens arriben de les empreses ens

adonem que la llengua és un dels aspectes que més es té en compte, per bé i per mal. Al costat de la llengua, donem importància a tot el món del pensament i de la comunicació entès en un àmbit general. També és una virtut del pla d'estudis que les pràctiques es facin a tercer curs. D'altra banda, falta incorporar algunes opcions més en el terreny de les assignatures optatives. En tot cas, la reforma del pla d'estudis hauria de tendir cap a pensament, llenguatge, escriptura. Estem en un moment en què la informació disponible és tan gran quan ens

posem a estudiar qualsevol aspecte de la realitat que l'educació ja no pot pretendre explicar a un individu tot allò que s'ha fet sobre una matèria. S'ha d'aprendre a aprendre, o a mi m'agrada més dir que s'han de donar estris, brúixoles per poder navegar. L'estudiant ha de saber-se moure en un món complex amb molta informació disponible.

—Ha dit que per bé i per mal el domini de la llengua és un dels aspectes que més valoren les empreses. Creu que hi ha un dèficit lingüístic a la universitat?

—A la universitat catalana hi ha un percentatge molt alt d'estudiants que no dominen la llengua, que no fan amb la llengua el que voldrien. El comunicador no pot ser presoner de la llengua. Això va acompanyat per un menyspreu de la societat per la llengua, tant catalana com castellana. És un problema de discipli-

(Segueix a la pàg. 6)

Albert Sáez**Vicedegà de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna***(Ve de la pàg. 5)*

na. L'ortografia és violenta per essència, però tampoc no es pot endolcir. No creiem en l'ortografia, la semàntica i la sintaxi per elles mateixes, sinó com a mitjà per poder comunicar-nos. Si ho descuidem, acabarem per no entendre'ns.

—**Canviant de tema, va presentar la tesi sobre Joan Pau II el setembre passat. A què volia trobar resposta a l'hora de començar-la?**

—Quan treballava en diversos mitjans, tant de televisió com de premsa escrita, en informació religiosa tenia problemes perquè el meu cap acceptés qualsevol notícia d'àmbit religiós i, en canvi, el Papa entrava sol. Llavors em vaig preguntar què tenia el Papa que no tingués una altra institució religiosa; per posar un cas, la Comunitat de Sant Egidi.

—**Què l'ha sorprès més després de la realització de la tesi?**

—No és certa la teoria conspirativa, és a dir, els diaris no van contra el Papa ni construeixen el seu discurs sobre el Papa abans d'escoltar-lo. Però és veritat que als diaris no els interessa de cap manera què diu el Papa. Interessa com a personatge, conegut mundialment, que es mou per tot el món i això mobilitza molta gent. Això ens fa pensar que els diaris van a remolc de la televisió, perquè un senyor que es mou i mobilitza les masses és una notícia més per veure-la que per llegir-la. Pel que fa al Papa, n'he tret que és una persona molt intel·ligent, ja que ha creat una manera de fer present la religió catòlica en la cultura audiovisual actual. Això és rellevant perquè a la segona meitat d'aquest segle, i especialment després del Concili Vaticà II, va semblar que l'Església acceptava que la religió era un afer privat i que, per tant, no havia d'estar present en l'esfera pública. Joan Pau II no pretén tornar a ocupar tot l'espai públic, però pensa que la religió hi ha de tenir un lloc. El Papa opta així per viatjar d'una determinada manera: en lloc de visitar el bisbe de la diòcesi i fer una missa amb els capellans a la catedral, es desplaça pels escenaris

Albert Sáez en el seu despatx de vicedegà de la facultat.

de la cultura popular del segle xx (estadis de futbol, grans avingudes, macroescenaris). A més ho sap fer per la seva formació. De jove, va fer teatre i això es nota en el domini que té de l'escena. Si hagués entrat al seminari als tretze anys i hagués fet carrera al Vaticà, probablement no se'n sortiria amb tanta desimboltura davant de cent mil persones al camp del Barça.

—**D'aquesta manera es posa més la persona en l'espai públic que no pas la religió. Com es pot posar la religió en l'espai públic?**

—Avui dia l'espai mediàtic necessita cares. Tota institució té una cara o acaba tenint una cara. Es necessita algú que faci declaracions. Aleshores el Papa s'ha prestat a ser la cara de l'Església catòlica. Però el Papa no es confon, és a dir, no pensa que en l'escena pública es puguin transmetre experiències religioses, tan sols s'hi fa present. El Papa només es proposa, i ho aconsegueix, dir que la religió continua existint a finals del segle xx, i que la religió catòlica recull una determinada manera de relacionar-se amb la transcendència. El Papa no creu que amb els seus viatges converteixi ningú, perquè la conversió és una experiència personal i, com a tal, només es pot produir en un entorn comunitari, és a dir, presencial, no virtual. Però per arribar a aquesta comunitat el primer que fa el Papa és explicar a la gent que existeixen comunitats, perquè si la religió no té presència pública hi ha gent que desconeix l'existència de la religió catòlica, i per tant d'una determinada experiència de transcendència.

—**Per què per parlar de religió als mitjans de comunicació, i sobretot en televisió, cal que el Papa vagi a Cuba, per posar un cas?**

—Perquè de moment no hi ha hagut ningú que es preocupés de pensar quins aspectes de la vida comunitària podrien ser representables en l'escenari mediàtic.

—**Com enfocaria una estratègia**

fins i tot encara que existeixi la imatge que sembla que hagi de tenir un valor absolut. La imatge crea un relat que, com a tal, està sotmès a unes convencions. Totes les institucions, inclòs el Papa, han organitzat les convencions amb les quals volen ser representades. L'Església això encara no ho ha fet, i està ressentida, perquè la televisió entra dins seu i no ho explica d'acord amb la mateixa Església; desarmada, perquè no sap què fer, i allunyada de tot aquest món. En tot cas, no s'ha de ser alarmista.

—**A Catalunya la presència relativament recent de Ràdio Estel respon a un intent de millorar aquesta situació?**

—Ràdio Estel ha estat un

experiment interessant de ràdio amb una clara identitat catòlica, que ha mostrat molts aspectes de la vida de l'Església, cosa que no s'havia fet fins llavors. I a la vegada ho ha fet en el món d'avui. Jo sempre dic que Ràdio Estel ha sabut connectar amb la majoria dels catòlics catalans, que són aquells que no són de missa setmanal, però que les tres coses més importants a la seva vida les fan a l'Església. Per tant, una certa visió del món que dona l'Església i que es dona des de l'humanisme cristià no els sembla malament, tot i que no acaben de trobar la manera de participar més activament en la vida eclesial. En aquest sentit, Ràdio Estel és una emissora que aquesta gent escolta amb tranquil·litat i li agrada.

«Joan Pau II ha creat una manera de fer present la religió catòlica en la cultura audiovisual actual»

comunicativa de l'Església?

—Retornant a 2.000 anys d'experiència. L'Església catòlica és universal, té un missatge vàlid per a qualsevol home, en qualsevol lloc o moment. Aquesta vocació l'ha portat a estar present en totes les formes culturals. Hi ha qui ho presenta com una crítica, però jo ho considero una virtut. L'Església, al llarg dels segles, s'ha incorporat a les societats adaptant-se a elles i dotant-les d'un sentit cristià. Ha estat capaç de tenir una relació fluida amb la pintura, amb l'arquitectura, amb la poesia i la literatura, amb totes les formes d'expressió cultural, fins i tot amb la cultura popular, on hem de situar la televisió. El problema és que ara hi ha molts desencontres.

—**Per què falta connexió entre l'Església i els mitjans de comunicació?**

—Totes les institucions socials han organitzat com volen representar-se

CENTRE DE RELACIÓ I ORIENTACIÓ MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Dirigit per una psicòloga col·legiada amb 23 anys d'experiència. Servei opcional de vídeo.

COSM, Balmes, 64, 3r 2a - Barcelona
Tel. (93) 487 71 80

Girona i Tarragona: (902) 11 38 12

Josep M. Calvet

Solsona

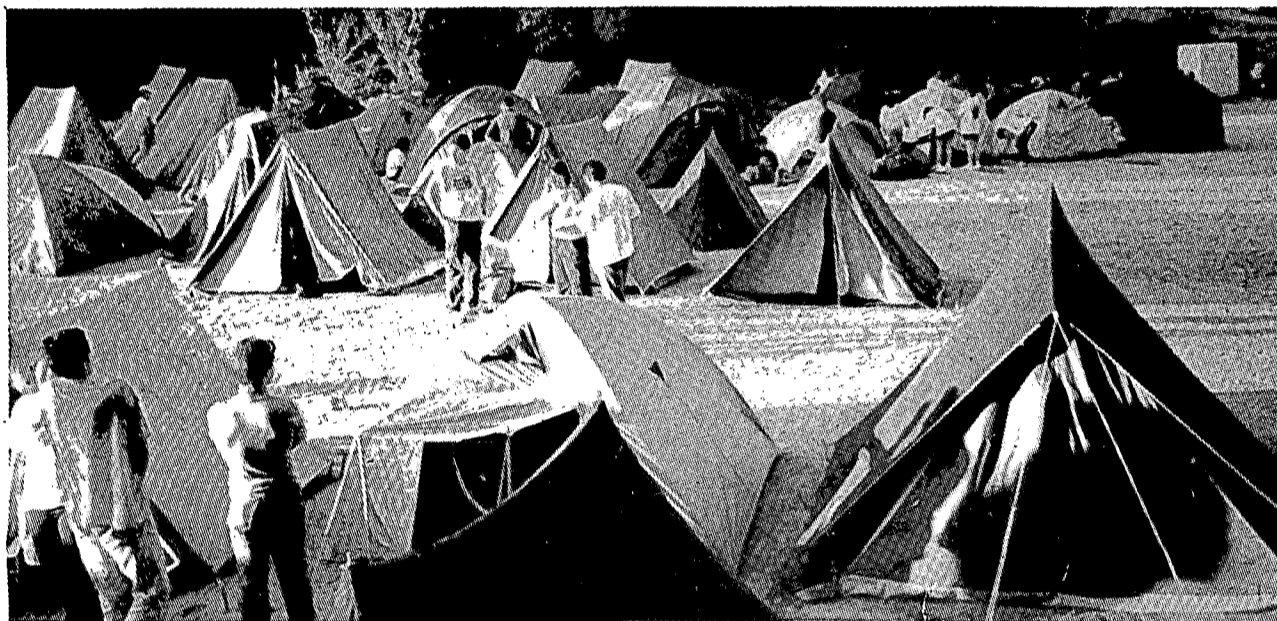
diòcesis

Mil i una propostes solidàries a Solsona

■ La diòcesi ofereix nou iniciatives diferents

SOLSONA.— Seguint la línia d'èxits dels darrers estius, en què nombrosos joves han participat activament en els projectes solidaris impulsats des

del bisbat de Solsona, enguany, aquesta diòcesi ha elaborat un programa unificat, en el qual es presenten nou iniciatives diferents de caràcter solidari.

La diòcesi presenta iniciatives solidàries i lúdiques.

Els responsables de coordinar les diverses propostes lúdiques i culturals han manifestat la voluntat del bisbat de «presentar una oferta diversificada i dirigida a tots els infants i joves que vulguin passar-s'ho bé aquest estiu, a la vegada que es formen com a persones». Concretament, el projecte solidari s'ha distribuït en els apartats referits a les accions directes i les accions de formació, aquestes últimes bàsicament enfocades als més petits. Pel que fa a les primeres, cal destacar les activitats de cooperació amb la delegació de Càritas de Tàrraga i els equips d'Hospitalitat de Lourdes.

També està previst dur a terme, a partir del 12 de juliol, un camp de treball a favor dels presos, al santuari de Sant Ramon. Aquesta iniciativa es comple-

menta, segons ha informat la diòcesi solsonina, «amb una interessant escola d'estiu del voluntariat, dirigida des de les oficines de Benestar Social, que es coordinarà de manera que comenci el 23 de juliol, així que finalitzi l'actuació a favor dels presos, amb l'objectiu que aquells que vulguin puguin completar la seva formació solidària». L'escola del voluntariat es durà a terme a Rialp.

Finalment, la Delegació de Missions del bisbat de Solsona continuarà, un estiu més, amb el seu pla d'ajut al Tercer Món, a través del qual, cada any, diferents grups de joves es traslladen a Àfrica i Sud-amèrica, per participar en accions humanitàries. Quant a la segona línia de propostes estiuencques en pro de la solidaritat, dirigida als més petits, la diòcesi impulsarà un servei de colònies i grups

d'esplai «que contribuiran que els infants prenguin consciència de la necessitat de ser solidaris, a la vegada que participen en activitats lúdiques i educatives en esplais de vacances, fent colònies, rutes o bé casals». Paral·lelament, es podrà prendre part, a través de les respectives parròquies, en els moviments d'Hora 3 Estiu i els grups de Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya.

Albert Muntada

Francesc Prieto, nou rector del Seminari de Barcelona

BARCELONA.— L'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, va anunciar el 25 de juny passat el nomenament de Mn. Francesc Prieto Rodríguez, arxiprest de l'Hospitalet de Llobregat, com a nou rector del Seminari de Barcelona. Francesc Prieto va néixer a Calasparra (Múrcia), té 44 anys i ha cursat estudis eclesiàstics a Salamanca i Barcelona. Va ser ordenat prevere el 25 de maig de 1980 i des de l'any 1984 fins al 1991 va assumir la responsabilitat de superior del Seminari Major a la Residència del Convictori de les Corts. El nou rector substitueix així Mn. Ramon Corts, que havia presentat dies enrere la seva dimissió i que ha estat nomenat rector de la parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona. (C.C.)

TARRAGONA

Siurana celebra el jubileu anual

CORNUDELLA DE MONT-SANT.— El tradicional romiatge a la població de Siurana (Priorat) —agregada a Cornudella de Montsant— s'ha celebrat recentment per honorar la Mare de Déu i guanyar així les seves indulgències. L'origen d'aquest jubileu es remunta al segle XIV.

L'eucaristia es va celebrar a les dotze del migdia i, acte seguit, Mn. Jaume Ciurana i Sans va presentar el llibre *Siurana, topònim ibèric*. A la diada va assistir un nombre massiu de vilatans i alcaldes de pobles de la rodalia. Després de dinar es va fer la processó i la tradicional benedicció dels termes, acte que va comptar amb l'assistència del vicari general de l'arquebisbat de Tarragona, Mn. Miquel Barbarà. (J.B.)

BARCELONA

III Convivències d'Escolans

TIANA.— El Seminari Menor Diocesà ha organitzat la tercera edició de les Convivències d'estiu d'Escolans a La Conreria. Aquestes jornades estan destinades als joves i adolescents que ajuden en les celebracions perquè puguin aprofundir la seva experiència de fe en un clima festiu de vivència cristiana del dijous 23 de juliol fins al diumenge 26. Les convivències només van adreçades als nois. El preu és de 6.500 pessetes i el termini per inscriure's és el 20 de juliol. (C.C.)

MALLORCA

Sínode diocesà: cridats a compartir la vida

PALMA DE MALLORCA.— Els consells diocesans de Pastoral i el de Presbiteri es van reunir el 20 de juny, presidits pel bisbe de Mallorca, Teodor Úbeda, per estudiar un document sobre la tasca missionera, ecumènica i de solidaritat amb els pobres de l'Església de Mallorca. Emmarcada dins el tercer any del Sínode diocesà, la reunió va tenir lloc al Seminari Nou de Palma. L'estudi i la reflexió d'aquest document formen part de la tasca dedicada a reflexionar la tercera ponència sinodal que tracta sobre el compartir entre tots els cristians.

El document, elaborat per una comissió diocesana coordinada per Mn. Guillem Muntaner, consta de quatre capítols que inclouen uns principis doctrinals, unes orientacions pastorals i unes propostes operatives, fruit de la reflexió dels grups de base sobre la ponència titulada «Cridats a compartir fraternalment la nostra vida». Guillem Muntaner va exposar dues pautes concretes i necessàries per a la bona marxa d'una Església en actitud de servei evangèlic. En primer lloc, una coherència amb l'Evangeli, el Concili Vaticà II i la realitat social actual, i, en segon lloc, la necessitat d'un nou llenguatge molt més actual i eficaç, amb clara obertura i molt més comunicatiu. (G.F.M.)

Barcelona

«L'Església ha de ser present en la societat»

■ Mons. Sistach clausura el curs 1997-98 de la Fundació Maragall

BARCELONA.— L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va clausurar el curs de la Fundació Joan Maragall a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona, amb la conferència *La presència de l'Església en la nostra societat*.

L'acte va començar amb unes paraules del Dr. Antoni Matabosch, president de la Fundació, que va fer memòria de les activitats més importants realitzades durant el curs, entre elles la creació de les Aules Joan Maragall, en les quals han intervingut els reconeguts teòlegs Metz i Vergote, i l'acord amb diverses universitats catalanes perquè alguns cursos impartits a la Fundació valguin com a crèdits de lliure elecció.

Mons. Lluís Martínez Sistach

En la seva intervenció, Mons. Martínez Sistach va lloar el treball de la Fundació per aprofundir en les relacions entre la fe i la cultura. En la seva conferència es va centrar en la importància que l'Església sigui present en la societat i en com des del Concili Vaticà II—en especial en el seu document *Gaudium et Spes*—aquest propòsit s'ha expressat més clarament. Aquest fet ha estat reafirmat per l'Església catalana en el Concili Provincial Tarraconense celebrat l'any 1995, que

«ha subratllat la dimensió transcendent de la persona humana i com l'Església cal que faci present en la societat aquests valors i demani el compliment dels drets humans tot sent fidel al missatge de la Paraula de Déu.» (C.C.)

Llavaneres serà la seu de la Trobada Nacional del CEP

LLAVANERES.— La Trobada Nacional de la Delegació de l'Estat espanyol del Col·loqui Europeu de Parròquies (CEP) se celebrarà a Sant Andreu de Llavaneres del 4 al 5 de juliol a la Llar Marista Champagnat d'aquesta població.

L'any que no hi ha Col·loqui Europeu de Parròquies, com passa enguany —ja que se celebra cada dos anys—, la Delegació de l'Estat espanyol organitza una trobada dels seus membres. Aquest any tindrà dues parts: un breu record del passat col·loqui europeu de parròquies d'Udine a Itàlia, on es va tractar el tema d'*El camí d'Emmaús i com afavorir l'encontre amb Crist*; la segona part serà una reflexió sobre el tema del proper col·loqui europeu que se celebrarà a Londres durant el mes de juliol de 1999 amb el tema de *La parròquia en una societat europea multicultural*. Per portar a terme aquesta reflexió, el Dr. Antoni Matabosch, delegat diocesà de Pastoral seglar de la diòcesi de Barcelona, desglossarà el tema en els dos aspectes que actualment es viuen des de les parròquies: el multicultural i l'ecumènic.

Mn. Ignasi Mora, rector de Vilafranca del Penedès i delegat de la Delegació de l'Estat espanyol del CEP, ha dit que «a la Trobada Nacional del CEP volem preparar el col·loqui que es farà a Londres el 1999. Una de les tasques consistirà a preparar una enquesta que farem a diverses parròquies per veure'n el funcionament a Catalunya» (C.C.)

Urgell

El romànic de la Vall de Boí pot convertir-se en patrimoni de la UNESCO

DURRO.— Ramon Vilardell, vicari general de la diòcesi d'Urgell, acompanyat de Xavier Esplandiú, rector de les parròquies de la Vall de Boí, el dia 16 de juny va beneir l'ermita de Sant Quiric, de Durro, recentment restaurada.

Després de la benedicció de les obres de restauració i reconstrucció, l'alcalde del municipi, Joan Perelada, va explicar el procés de restauració i embelliment que, subvencionat per World Monument Fund (WMF) i les institucions locals, s'ampliarà a altres esglésies de la Vall de Boí. Pilar de Borbón, presidenta de WMF a l'Estat espanyol, va manifestar que valia la pena arranjar l'ermita i va qualificar de glòria el romànic de la Vall de Boí. A continuació es va celebrar la missa dels màrtirs Julita i Quirze a l'esplanada de l'ermita, i els devots de Durro i altres pobles de la Vall van celebrar un dinar amb la Infanta i les autoritats.

L'ermita de Sant Quiric gaudeix d'una arrelada tradició religiosa a la Vall, està situada en un bell turó i posseeix tots els encants del romànic més auster i pur, amb una espadanya de dos ulls, de volta de canó i absis semicircular. Darrerament, presentava un aspecte gairebé ruïnós, i s'ha reconstruït la coberta, s'ha rejuntat la pedra dels murs, s'ha reproduït el frontal de l'altar —que es conserva al Museu d'Art de Catalunya— i s'ha netejat el retaule de fusta.

Aquesta restauració, el suport de les autoritats autonòmiques i locals, i la gestió de WMF de ben segur que acceleraran que el romànic de la Vall de Boí sigui declarat patrimoni de la humanitat per la UNESCO. Darrerament, ha estat restaurada l'església de Santa Eulàlia d'Erill-la-Vall i treballen a Sant Joan de Boí. (A.M.)

TARRAGONA

Josep Alegre, beneït com a nou abat de Poblet

VIMBODÍ.— El dissabte 27 de juny el pare Josep Alegre Vilas va rebre la benedicció abacial com a nou abat del monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet, durant una cerimònia que va tenir lloc a les onze del matí i que va estar presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Josep Alegre va ser elegit per unanimitat el 20 d'abril i substitueix en la funció abacial Maur Esteve, escollit abat general de l'orde del Císter. (J.B.)

Trobada Interdiocesana dels religiosos de Solsona i Urgell

LES AVELLANES.— El monestir de Santa Maria de Bellpuig, a Les Avellanès, va acollir una trobada interdiocesana de religiosos i religioses dels bisbats de Solsona i Urgell. A l'acte, convocat per les delegacions de vida religiosa, hi van assistir noranta religiosos.

Josep Font, Mn. del Sant Crist de Balaguè, va donar la salutació de benvinguda al grup i Mn. Lluís Prat, delegat de litúrgia de la diòcesi de Solsona i rector de Peracamps, va presidir l'Eucaristia.

Joan Moral, germà marista, va presentar una conferència amb el títol *Resiliència, esperança i alegria*, que parlava sobre com els religiosos d'avui, guiats per la llum de l'Esperit, han de viure la realitat que els envolta amb esperança cristiana i amb la joia de la Resurrecció. (A.M.)

NOTA: En relació amb un article que va sortir en el número 976 cal aclarir que el pare Lluís Duch és monjo de l'abadia de Montserrat

Si tu vols,
el teu anunci
el poden veure:

40.000 persones

cada setmana

a tot Catalunya.

Posa
un anunci
a

CATALUNYA CRISTIANA

Telèfon
93 490 59 88

Barcelona

L'Església convida les famílies a mirar la casa de Natzaret

■ Quart Congrés Internacional sobre la Sagrada Família

BARCELONA.— «L'Església convida avui les famílies a mirar la casa de Natzaret, des d'on Jesús proclama "l'evangeli de la família"» (Joan Pau II, Àngelus 28-XII-1997). Encaminat cap a aquest objectiu se celebra el quart Congrés Internacional sobre la Sagrada Família, que tindrà lloc del 8

El Congrés —organitzat per la Congregació de Fills de la Sagrada Família, Jesús, Maria i Josep— té com a objectiu «recollir tota la tradició de l'Església sobre la Sagrada Família», tal com explica el coordinador, Mn. Josep M. Blanquet. Així, el 1992 se celebrava al centre Josep Manyanet de Begues el primer Congrés, que es va encarregar de tractar els primers setze segles. El 1994, el segon Congrés va tractar el s. XVII, mentre que el tercer, celebrat el 1996, es va centrar en el s. XVIII. Finalment, enguany, en el quart Congrés es tracta el segle XIX.

Com que el s. XIX és un període molt ric, tal com destaca Mn. Blanquet, és impossible tractar-ho tot en tan sols sis dies. Un total de vuitanta instituts religiosos van néixer en aquest segle. Per suplir aquesta mancança de temps, està previst reunir-se a Roma, l'any 2000, i reflexionar sobre la història de cada institut, sobre el carisma i l'espiritualitat de la Sagrada Família i sobre com projectar el treball apostòlic per a la pastoral familiar del Tercer Mil·lenni. Amb tot, cada tardà del Congrés es pretén reflexionar sobre aquest mateix tema: com traduir la teologia a la pastoral familiar.

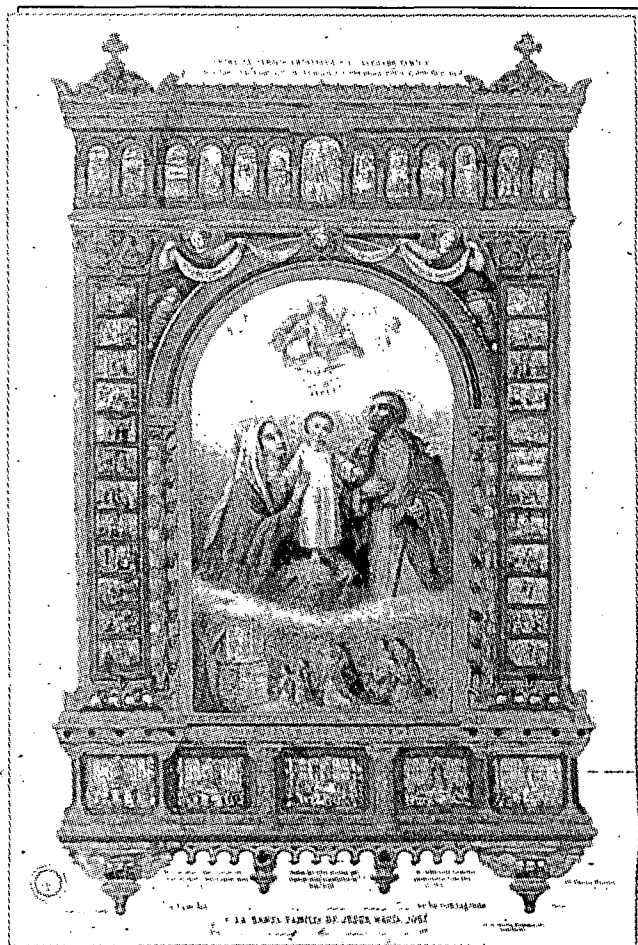
El centre Josep Manyanet de Begues limita la participació a unes 175 persones, entre religiosos i

al 13 de setembre al centre Josep Manyanet de Begues. El tema del Congrés d'enguany és «La Sagrada Família al segle XIX» que, a més, coincideix amb un motiu molt especial de celebració: el centenari de la revista *La Sagrada Família*, fundada pel beat Josep Manyanet el 1899.

religioses i 25 instituts procedents de quinze països d'Europa, d'Amèrica del Sud i del Nord i de l'Àfrica. Un fet a destacar és que el temple de la Sagrada Família, de l'arquitecte Antoni Gaudí, data del segle XIX i, per commemorar l'efemèride, hi ha previst per al 10 de setembre una visita guiada a càrrec del Dr. Jordi Bonet, arquitecte director, així com la celebració de les Vespres a la cripta del temple, presidida pel rector, el Dr. Lluís Bonet.

Cal destacar la participació en el quart Congrés, entre altres, de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, del bisbe de Nueve de Julio (Argentina), Mons. José V. Tommasi, i del bisbe auxiliar emèrit de Barcelona Mons. Ramon Daumal. Finalment, cal esmentar també de la participació del cardenal Mons. Antonio M. Javierre en la sessió última del Congrés, en què parlarà de «com interpel·la la Sagrada Família a la família i a la vida consagrada?».

Carme Munté
Margalef

La Sagrada Família, temple del s. XIX.

Mallorca

Mallorca i Burundi, agermanats en la fe

PALMA DE MALLORCA.— Mons. Teodor Úbeda, bisbe de Mallorca, ha convidat recentment l'arquebisbe de Gitega, Mons. Simón Ntamwana, a conèixer i visitar la diòcesi mallorquina, que manté una col·laboració especial amb l'Església de Burundi des de 1961. Mons. Ntamwana, que va arribar el 14 de juny, va succeir com a arquebisbe de Gitega Mons. Joachim Ruhuna, brutalment assassinat el 9 de setembre de 1996. Durant els deu dies de visita, Mons. Ntamwana va visitar missioners de la diòcesi de Mallorca que havien estat a Burundi i els familiars dels sis que encara hi són, així com diferents associacions que col·laboren amb la causa burundesa. (G.F.M.)

Tarragona

Trobada Familiar Interdiocesana de diaques catalans

TARRAGONA.— Tarragona ha estat novament el marc de la Trobada Familiar Interdiocesana de diaques catalans: un aplec itinerant que va reunir una cinquantena de persones, entre diaques i familiars. La cita va ser a la seu de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós.

Als inicis de la trobada es va mantenir un canvi d'impressions sobre les tasques ministerials que els ordenats diaques permanents desenvolupen en les respectives diòcesis. Es va incidir en el desconeixement generalitzat, per part de la comunitat eclesial, sobre el ministeri del diaconat. Una realitat jove, nascuda fa cosa de 33 anys, amb la constitució *Lumen gentium*, arran del Concili Vaticà II. La publicació, per part del Vaticà, del document sobre les «Normes fonamentals per a la formació de diaques permanents» i el «Directori pels ministeris diaconals i la vida dels diaques permanents» va ser analitzat per Mn. Aureli Ortin. L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va presidir l'eucaristia a la capella del Seminari i va ressaltar «la importància del diaconat en el si de l'Església i el servei als germans». (J.B.)

CASA
GAY

SERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.
CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14
Tel. 318 14 95 - 301 67 31- Fax 412 44 55

Lleida

L'Irel es consolida

■ El proper curs oferirà la llicenciatura de Ciències Religioses

LLEIDA.— Un total de 210 alumnes han estat matriculats durant el curs 1997/98 a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL), d'aquests 159 són dones i 51 són homes. Uns

97 estudiants de la Universitat de Lleida han cursat crèdits de lliure elecció a l'Irel, tots ells pertanyents a diverses facultats i escoles universitàries.

Aquestes són algunes de les dades que el director de l'Irel, el teòleg Mn. Ramon Prat, va proporcionar en el decurs de l'acte de cloenda del curs acadèmic 1997/1998. L'acte va ser precedit per una Eucaristia celebrada pel bisbe de Lleida, Mons. Ramon Malla, a la capella del Seminari Diocesà, edifici que comparteix dependències amb les aules de l'Irel, al carrer Canonge Brugulat de la ciutat de Lleida.

Aquest any s'ha impartit el primer i segon curs de diplomatura en Ciències Religioses i s'ha portat a terme un seminari permanent de recerca interdisciplinària sobre la secularització i la transcendència. D'altra banda, s'han fet també un seguit d'activitats, com

un cicle de set conferències sota el títol genèric de *Reptes de la ciència i la fe*, un seminari sobre *Ètica i religió en Paul Ricoeur* i diversos cursos.

Mn. Prat ha fet una valoració molt positiva del funcionament del curs a l'Institut de Ciències Religioses de Lleida i ha afegit que «aquest fet s'ha constatat amb la valoració positiva dels alumnes, als quals se'ls va fer una enquesta anònima». El director de l'Irel ha afegit que «tant els professors com jo mateix creiem que estem donant un bon servei a l'Església, ja que els resultats són molts bons. Ha valgut la pena posar en marxa l'Institut i hem d'esmerçar esforços per continuar consolidant-lo».

Mn. Prat va assenyalar que l'Insti-

tut ja està seguint el procés vers la realització de la diplomatura i de la llicenciatura en ciències religioses: «Hem fet el primer i el segon curs i l'any vinent farem el tercer curs de la diplomatura. Hi haurà també la primera promoció de diplomats i diplomades». Va afegir que «és esperançador veure com hi ha un nombre important de persones que volen fer aquests estudis, gent molt interessada en les altres activitats acadèmiques a l'entorn del diàleg fe-cultura, i un nombre creixent de persones que es matricula en els cursos no reglats de formació permanent d'agents de pastoral».

Jordi Curcó

Girona

La Cúria diocesana es trasllada a Casa Carles

GIRONA.— El bisbat té casa nova. Des de l'1 de juny la nova seu del bisbat gironí és Casa Carles, l'edifici al costat de l'Ajuntament de Girona. El bisbe, els vicaris i la majoria de delegacions diocesanes ja ocupen aquesta antiga residència de sacerdots i seminaristes situada a la plaça del Vi de Girona.

Casa Carles, des dels anys vuitanta, estava en obres de consolidació i conservació. L'edifici presentava un estat ruïnós i la intervenció encara no ha finalitzat del tot. La planta baixa es clourà en una fase posterior.

Casa Carles és propietat del bisbat des del 1934 i pertanyia des del s. XVIII a la família de Carles, ennoblida per la monarquia espanyola, que la va transformar en palau. S'hi han hostatjat el rei Ferran VII, Maria Cristina de Borbó, el rei Amadeu de Savoia i també sant Joan Bosco. Des del llegat fins al 1982 va ser el Museu Diocesà i va acollir els moviments d'Acció Catòlica i d'Apostolat Seglar. A l'edifici s'han centralitzat la majoria de serveis del bisbat excepte la direcció del Museu Diocesà i el tribunal eclesiàstic. (M.D.B.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminari Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Mayor Mornig Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. (93) 270 10 14

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. (977) 23 34 12

25002 LLEIDA
Plaça de Sant Josep
Tel. (973) 26 76 39

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. (972) 20 32 97

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. (973) 35 00 54

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. (973) 48 06 19

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. (977) 44 07 00

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. (93) 883 26 55

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

La llibertat, la gràcia i el seu rebuig

Tothom té una idea de què és llibertat i, per tant, responsabilitat, encara que no ho hagi pensat teològicament. I això, encara que la història de llibertat i de responsabilitat de la persona sigui llarga i canviant. Sense aquesta essència permanent de llibertat, no podrien ser tots els homes objecte de la salvació per part de Déu en Jesucrist (Rahner).

Què afegeix la fe a la comprensió humano-profana de la llibertat? «L'home disposa davant Déu —

anant-hi o apartant-se'n— de la totalitat del seu ésser i de la seva existència; aquesta disposició temporal configura la seva definitivitat eterna en condemna o salvació absolutes; l'home és responsable, mitjançant la seva llibertat, de la seva salvació o condemna-ció eternes», diu el mateix Rahner.

Però ¿hi pot haver algú que renunciï conscientment a la redempció i salvació? Von Hartmann —filòsof mort el 1906— escriu en termes ben estremidors: «Un cop s'ha carregat amb la pròpia culpa, és impossible deixar-se-la llevar sense negar-se ell mateix. El culpable té dret a suportar la pròpia culpa; ell —hi afegeix— ha de rebutjar la redempció des de fora; després de la culpa, amb el fet de penedir-se, rebutjaria la seva més gran condició moral, la condició humana; la redempció desemancipa l'home, li suggereix la renúncia a la seva llibertat.»

També Nietzsche, a la seva obra *La gaia ciència*, afirma que «és millor restar culpable que no pas pagar amb una moneda que no duu la nostra imatge; així ho vol la nostra sobirania». Tràgica sobirania, i errònia. Per contra, el camí autèntic, l'han escrit milers de persones. Hi ha una frase encertada de Simone Weil, malgrat els seus molts dubtes i vacil·lacions: «Només tenim esment del bé quan el realitzem, i només aconseguim l'experiència del mal quan ens la prohibim i, si ja l'hem feta, quan ens en penedim.»

¿Es pot afirmar que l'experiència del mal suposa no fer-lo? N'hi ha molts que, fent ús d'una falsa llibertat —«sóc lliure, perquè faig el que vull»—, ens confessen, després, que fan allò que no voldrien fer i deixen de fer allò que voldrien posar en obra. S'han adonat tard que obrar lliurement és fer allò que cal fer i per amor, ja sigui a Déu, ja sigui als altres, a la pròpia professió... És a dir, fer lliurement, sense coaccions, allò que s'ha de fer. És l'experiència dels pares i les mares, dels fills, dels amics... Els ha fet lliures l'amor. I el coneixement insistent del mal realitzat porta molt sovint a la pèrdua de la llibertat.

Sabem que la llibertat és un do gratuït de Déu, tant en allò que és com a l'hora de fer-ne un exercici autèntic. Sabem que la gràcia de Déu i la realització responsable de la nostra llibertat no són «magnituds que es perjudiquen recíprocament», com si només es poguessin afirmar i créixer l'una a costa de l'altra. La llibertat i la gràcia són experimentades com la raó que possibilita la llibertat i la responsabilitat creades; totes dues —gràcia i llibertat— creixen en relació directa, no pas inversa.

No hi ha ningú més lliure que el sant, perquè creu en l'antic «amb Déu n'hi ha prou», i és que se sap, cridat a la visió de Déu, a la participació en la vida íntima trinitària de l'amor-eterm.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona
i Prímat

Sis mil joves reberen l'Esperit

Vilafranca del Penedès és molt a prop de la nostra arxidiòcesi. Era el 31 de maig d'enguany: Pentecosta. Allí la joventut cristiana de Catalunya hi va celebrar l'Aplec de l'Esperit. Sis mil joves celebraren la festa de l'Esperit Sant.

Mentre celebràvem l'eucaristia com a coronament de la festa que fou tot l'Aplec, pensava en aquell primer dia de la Pentecosta, a Jerusalem. La vinguda de l'Esperit Sant sobre Maria i els apòstols inaugura

una nova etapa en la història de la humanitat. L'Esperit serà la renovada presència de Déu enmig del seu poble; serà la força que guiarà els deixebles de Jesús en la seva missió de donar testimoniatge del Ressuscitat. L'Església començava a caminar pels camins del món per portar a tothom la bona nova del Senyor.

Aquell dia de l'Aplec a Vilafranca del Penedès es repetia una nova Pentecosta. Els bisbes, molts sacerdots i sis mil joves rebérem també l'Esperit Sant. Com també el reberen tots els cristians aplegats en la seva comunitat celebrant aquell dia l'eucaristia. És a dir, l'Església estesa d'Orient a Occident viu de la força de l'Esperit Sant i tots som enviats a donar testimoniatge de Jesús ressuscitat.

L'Esperit Sant és el principi vital de l'Església. Com diu sant Agustí, «el que és l'ànima per al cos, això és l'Esperit Sant per al Cos de Crist, que és l'Església». I continua dient: «L'Esperit Sant fa en tota l'Església allò que fa l'ànima en tots els membres del cos.»

Tota l'obra sobrenatural de l'Església és, d'alguna manera, fruit de la Pentecosta i una espècie de «Pentecosta continuada». El món sencer ha estat confiat a l'acció evangelitzadora de l'Església, la qual té la missió de fer-hi arribar la llum i el ferment transforma-

dor de l'Evangelí.

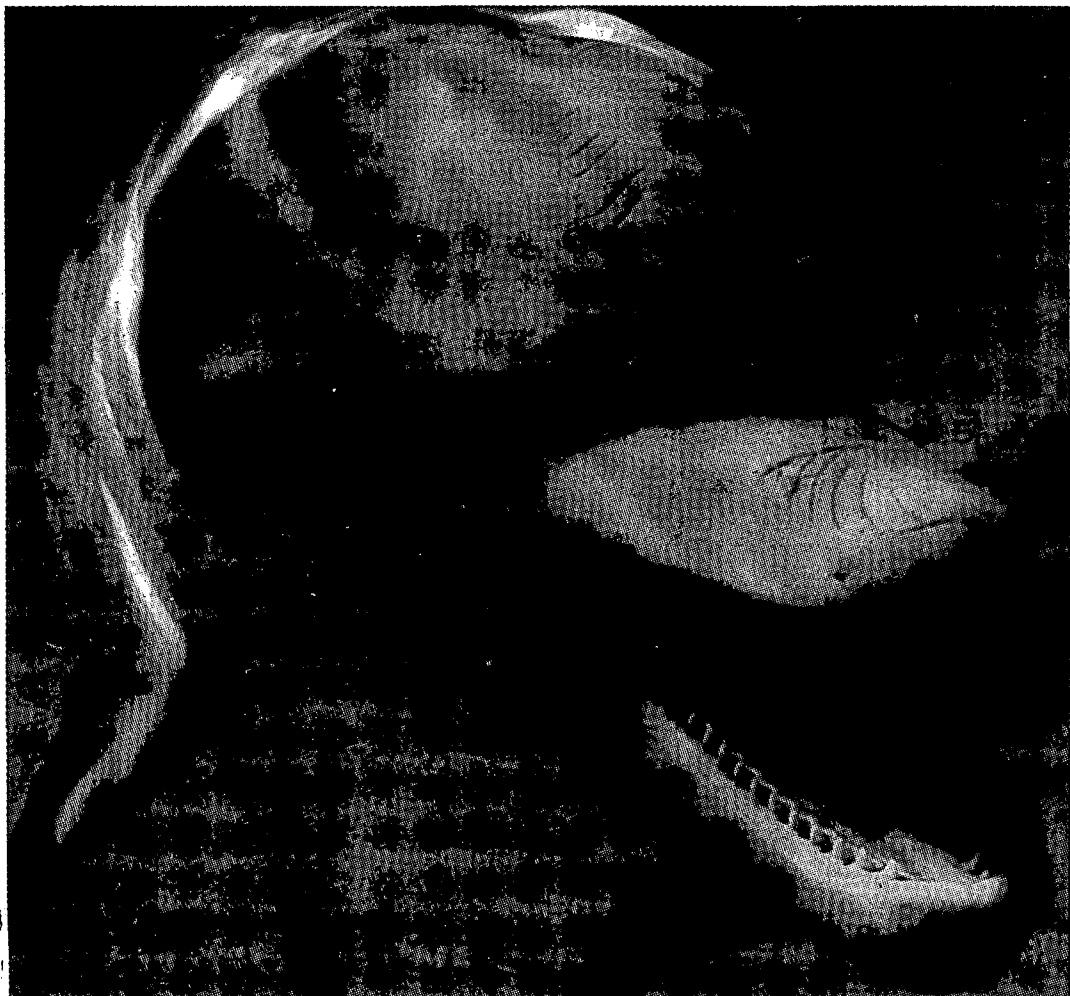
Mentre celebràvem aquest Aplec de l'Esperit pensava que aquests milers de joves aplegats amb els seus pastors feien ben visible l'Església de Jesucrist avui. L'Aplec manifestava el poble de Déu jove, ple d'alegria i de vitalitat que obre els nostres cors al futur i a l'esperança i que, per l'acció del Senyor que ha vençut la mort, fa impossible el pessimisme en el si de l'Església.

L'Aplec de l'Esperit, que convoca milers de joves, posa en relleu el meravellós treball que realitzen en els adolescents i joves els catequistes, els consiliaris, els moviments i les parròquies. És un treball constant i llarg perquè es tracta de formar joves que optin conscientment i lliurement per Jesucrist i per l'Església. I en aquest treball que s'està fent hi tenen una part molt important els pares i els mestres cristians.

Els bisbes férem un obsequi als joves de l'Aplec i a tots els joves de Catalunya: els vam escriure una carta. La vam escriure també amb els nostres cors, perquè estimem els joves com Jesús els estima. És una carta que parteix de la seva vida ben concreta i quotidiana. I diem a cada jove que «Déu t'ofereix una força: el do de l'Esperit Sant. Ell és amb tu, deixa'l fer!» Certament, Déu ens ofereix a tots una força, la seva força, el seu Amor.

opinió

Zoom

Qui seria capaç de desxifrar l'enigma del somriure del doft joguinejant entre les ones, absent dels paranys que pot pararli l'home?

Notes insignificants

Germa Adrià

«Bojos» sense control

Els bojos campen per on volen. Perdó per la paraula, avui no es parla de «bojos». No està de moda. És antiquat. No és propi de la democràcia. I, difícilment, moltes persones que estan malament del cap reben un tractament d'acollida i un control meticulós.

Els bojos estan millor en el seu ambient natural. És una teoria moderna molt valuosa. I, sens dubte, és així. Jo no vull anar contra els psiquiatres i altres tècnics de la salut mental. I, de fet, conec molts malalts tractats en centres de cap... però, i els que no segueixen o no poden seguir un tractament ni orientació ni control? Alguns no hi han tingut accés. Altres no ho volen. Només uns exemples viscuts aquests dies.

Em va venir a veure un jove, de vint-i-vuit anys. Ha passat set anys a la psiquiatria de la presó. Ara és al carrer, sense cap mitjà de vida, sense tractament. Només cal veure la seva mirada per tenir por. Està millor tal com està?

Monti ja és gran. Li van caure nou anys per assassinat. Ara ja té la llibertat. No té vivenda ni res per viure. No té documentació i no ha pogut accedir al cobrament de l'atur per excarceració. Camina sempre capbaix. Vesteix com si tot l'any anés disfressat. Gairebé no parla. Dorm on es troba quan arriba la nit. Em visita cada setmana, i sovint el trobo pel carrer. Està millor així pel carrer? Quan l'acolliran, quan torni a fer mal a algú?

A les 6.40 del matí hi ha una dona boja que escombra el carrer amb un pinzell, o remena les escombraries per posar la brutícia en bosses i distribuir-la pels portals. Uns dies va descalça; altres, mig vestida; i uns altres, es dedica a traslladar galledes d'aigua d'una font a qualsevol racó del carrer... Ara fa uns dies, cap a les 8.30, entra a demanar un entrepà. Està millor així aquesta noia de vint-i-set anys? Els del centre cívic que la veuen cada dia al matí quan van a treballar, ni s'hi han fixat.

Una altra persona, que va matar la seva dona a ganivetades, ara és al carrer després de molts anys de presó. Conviu amb una altra dona. Menys mal que li ha explicat tot, i tot i així conviu amb ell. Què pot passar algun dia? No segueix cap tractament. Ningú no el controla. ¿El puc orientar jo que el trobo de tant en tant pel carrer?

I encara en conec molts altres... Alguns realment inofensius, només es fan mal a ells mateixos. I em consta que es portà a terme una gran tasca de tractaments d'ambulatori.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Els anuncis a «Catalunya Cristiana»

«**E**ls únics diaris lliures i independents són els que tenen molts anuncis. Si no esdevé així, necessàriament han d'estar subvencionats per l'Administració pública o per empreses privades. Si fos així podria acabar la premsa lliure, i una societat sense periòdics independents no serà mai una societat democràtica sana», va manifestar fa unes setmanes Joan Tapia, director de *La Vanguardia*, en la Tertulia de Comunicadores de Madrid.

No discutirem aquestes afirmacions categòriques de l'eximí periodista, però a l'Estat espanyol es publiquen diaris estretament vinculats a una ideologia política amb molts anuncis, la qual cosa fa pensar que encara que no siguin lliures o independents la publicitat està coberta.

Catalunya Cristiana, tot i que no és un òrgan oficial de l'Església, manté una filosofia molt definida: és d'inspiració cristiana i això podria definir-la com a no lliure o no independent, segons Tapia.

Ara bé, els barems del nostre setmanari van per una altra direcció. Per aconseguir publicitat contractada amb les peti-

tes o mitjanes empreses —perquè les multinacionals només s'anuncien a televisió, que els és més eficient— cal que *Catalunya Cristiana* pugui garantir tres premisses: que el producte del setmanari sigui de qualitat tècnica; que OJD justifiqui el seu tiratge real per a la contractació de mòduls i de preus, i que les empreses anunciadores verifiquin l'eficàcia del seu anunci.

Enteses les coses així, creiem que tant les firmes industrials o comercials com els nostres lectors, poden contribuir a què el setmanari aconsegueixi més qualitat, que generaria un augment de mòduls amb altres anunciants, en bé de la seva economia. De fet, el prestigi moral ja el té. Les petites i mitjanes empreses saben que *Catalunya Cristiana* mai no anunciarà un producte que directament o indirectament vulneri els drets humans, o que tampoc no anunciarà organitzacions o entitats que fomentin actituds contràries a una mínima ètica, a la qual tothom dona suport. Per tant, encara que indirectament, anunciar-se a *Catalunya Cristiana* dona un caire de seriositat a l'empresa anunciadora.

Pel que fa als subscriptors o lectors, també hi poden col·laborar. Quan compren un producte anunciat a C.C. no els seria difícil manifestar al venedor que se n'han assabentat per un anunci a les pàgines del nostre setmanari. I podrien manifestar el mateix als organitzadors d'un acte cívic o cultural anunciat a C.C. Una actitud repetitiva, feta en cadena, demostraria als anunciants que la seva publicitat no ha estat ineficaç.

Un mestre en periodisme deia que el millor editorial d'un periòdic és una pàgina sencera de publicitat. No cal arribar a tant, però si C.C. acongués més publicitat podria competir en qualitat amb la incorporació del color, amb un disseny més modern, amb un augment de pàgines de text, amb una xarxa de corresponsals a l'estranger i altres millores. Tots ens en beneficiaríem i seria una bona notícia.

Any sabàtic i any jubilar

Joan Guiteras i Vilanova

Un bon amic em preguntava, recentement, sobre la diferència entre any sabàtic i any jubilar a l'Antic Testament. He pensat que en la immediació del gran Jubileu de l'any 2000, podia interessar aquest aclariment bíblic. Tant per la seva relació amb els jubileus de l'Església com pel contingut religiós i social que, en la línia d'acompliment de l'antigor, també es perllonga en el Jubileu del Nou Testament —l'Encarnació del Fill de Déu— i els jubileus de l'Església. En efecte, hem de recordar que les paraules i els fets del Verb encarnat són l'acompliment i plenitud de la tradició jubilar veterotestamentària. I que els deixebles del Senyor actualitzem el seu jubileu constantment i, de tant en tant, el subratllem en uns temps determinats. El comú denominador del jubileu —mot que significa alegria— era,

a Israel, un període dedicat especialment a Jahvè. Inclou tant l'any sabàtic com l'any jubilar.

L'«any sabàtic» se celebrava cada set anys. Hom deixava reposar la terra i eren alliberats els esclaus. Tot guiat per detallades prescripcions. També eren previstes les remissions de tots els deutes amb una normativa precisa. L'«any jubilar», que tenia lloc cada cinquanta anys, era molt solemne i ampliava les pràctiques de l'any sabàtic. Fa l'Esriptura: «Declareu sant l'any cinquanta i proclameu la llibertat a tots els habitants del país. Aquest any serà l'any del jubileu; els qui s'havien venut el patrimoni, el recobriran, i els que s'havien venut ells mateixos retornaran al seu clan» (Lv 25:10). Unes conseqüències totalment arrelades en el fet religiós. Una de les coses més significatives era «l'emancipació» de tots els habitants necessitats d'alliberament. Els israelites re-

cobaven la possessió de la terra dels seus pares, si eventualment l'havien venuda o perduda en caure en esclavitud. L'exhortació sobre el tercer mil·lenni explica: «No podia privar-se definitivament de la terra, ja que pertanyia a Déu, ni podien els israelites romandre per sempre en una situació d'esclavatge, ja que Déu els havia "rescatat" per a ell com a propietat exclusiva quan els alliberà de la servitud d'Egipte.»

Tant l'any sabàtic com el jubilar tenien unes implicacions ben concretes. Sembla que moltes vegades no es realitzaven. Les dimensions de la fe avalada per les obres sempre és una qüestió difícil. Sobretot si toca el patrimoni o la butxaca! El gran Jubileu de l'Encarnació també exigirà, per la seva veracitat, respostes de magnanimitat i coratge. Aquest pot ser el punt difícil.

La lluna

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

Un agricultor m'explica en quina lluna va plantar unes mongetes i perquè serviran, és a dir, si es podran menjar verdes o seques. També vam veure una taula de noguera atacada pel corcò, i m'explica que la causa és haver tallat l'arbre en no sé quina lluna. Ell ho diu així, i jo ho assimilo dins meu: «En una o altra fase de la lluna.» Sincerament, no crec que la lluna pugui intervenir després d'uns anys, en el poder digestiu d'una larva sobre la cel·lulosa. Sé que no m'hi puc oposar, les coses són així, tot i que no sé perquè. La lluna, per a l'agricultor, és un astre respectable.

La lluna també era respectable per als progenitors d'Abraham, el nostre pare en la fe. Els seus avantpassats l'adoraven amb el nom de «Sin». La lluna apareix 53 vegades a la Bíblia. Des del primer capítol del Gènesi fins a l'Apocalipsi.

Visitem museus, observem ruïnes i intentem imaginar com seria la vida dels que les van utilitzar. Aquesta és una de les finalitats dels que pelegrinem a Terra Santa. Pretenem, entre altres coses, conèixer detalls geogràfics, arqueològics, històrics, per entendre-ho millor. Però, un testimoni de molts esdeveniments importants el podem observar sense sortir de casa, es tracta de la simpàtica lluna.

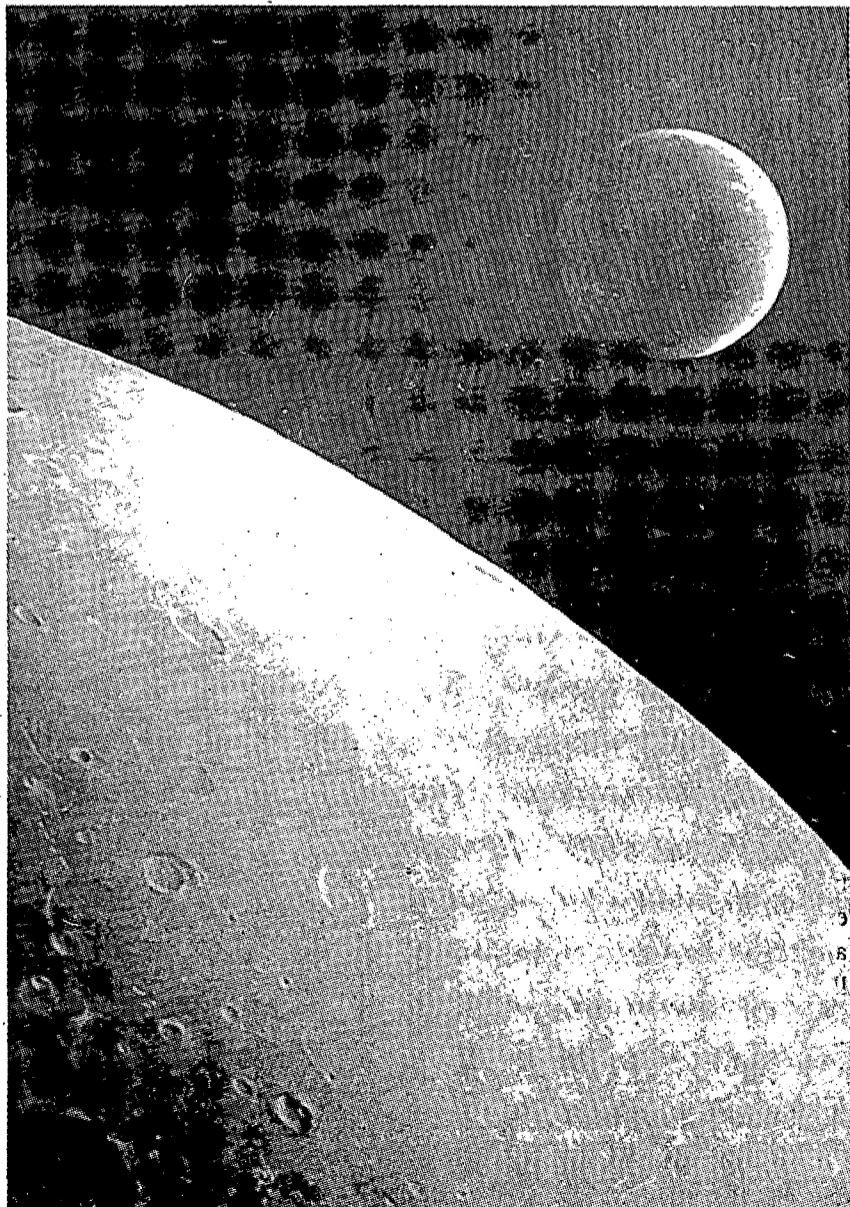
Jesús va veure la magnífica lluna plena de primavera en la seva agonia de Getsemani. La llum blanca blavosa va omplir de

patetisme el seu rostre banyat en una suor sagnant. Quan hom l'observa, tot recordant aquests fets, sembla que a l'astre li salten les llàgrimes i, a punta de dia, es creu que aquestes llàgrimes són les gotes de la rosada. La lluna plena, quan presideix un gran paisatge, és la mateixa que va ser testimoni de la Resurrecció del Senyor. Només cal veure-la, i recordar aquest fet capital de la nostra fe, perquè ens sembli que somriu satisfeta, que tota ella és una gran rialla. Quan alternativament s'amaga entre els núvols, es creu que corre, com ho hauria fet pels camps que separaven Emmaús de Jerusalem, aquella nit que els deixebles anaven a explicar el viatge que havien fet amb Jesús i la partició del pa que havia fet per a ells.

La lluna evoca, suggereix, recorda molts passatges de la Bíblia. Només cal mirar-la amb ulls ingenus i amb el cor ardent. Això d'ingenus ho dic perquè recordo que fa uns anys, al començar una pregària a Puiggraciós, vaig dir a la porta de l'església tot evocant la lluna, que presumida i brillant ens il·luminava: Boña nit, senyora lluna, la vostra presència entre nosaltres, ens omple de satisfacció. I va rebre un gran aplaudiment abans d'entrar a l'església. L'aplaudiment el va rebre de tothom, excepte del bon cardenal Jubany que ens acompanyava. Un cardenal pot ser molt bona persona, com ell, però no cal que tingui la mateixa mirada ingenua i la sensibilitat imaginativa que nosaltres.

saber escoltar

retrats bíblics
intencionats

Cartes del lector

Finestral de la caritat

«En la història dels marginats hi ha a vegades actituds d'altres que han estat decisives en el seu procés d'exclusió. Això és realment molt greu. Sens dubte, també aquestes persones són víctimes de les seves debilitats... La societat "normal" és el conjunt de tots els homes, de tots nosaltres, amb la nostra estructura social, el nostre treball, el nostre procés tècnic, industrial o urbà. És el marc que explica i genera tanta marginació.» (Gaspar Mora)

—Matrimoni amb dos fills. El marit està a la presó. Els ingressos provenen de neteges en domicilis. No cobreixen les necessitats familiars. Per a aliments, 45.000 ptes.

—Esposa separada per maltractaments. Té dos fills al seu càrrec. Se li ha acabat el contracte temporal i està esperant cobrar una pensió social. Mentrestant, per al lloguer, 35.000 ptes.

—Matrimoni jove viu amb pares i germans. Podrien independitzar-se, però per a l'entrada els falten 80.000 ptes.

Per a més informació: Càritas diocesana de Barcelona. Plaça Nova, 1 08002 Barcelona. Tel. 933.013.550.

La píndola abortiva

Sra. Directora,

Després de la unànime aprovació de la proposició no de llei, a la comissió de Sanitat del Congrés dels Diputats, presentada pel Grup Parlamentari Federal d'Esquerra Unida i emmendada pel Grup Socialista, i que insta el Govern a fer les gestions necessàries per aprovar com a medicament la píndola abortiva RU-486, vull expressar la meua indignació més profunda. Amb la RU-486 s'impedeix apreciar l'experiència quirúrgica que suposa l'assassinat d'una criatura. A partir d'ara l'avortament procurat convencionalment quedarà ocult rere la píndola

Condemna sense paliatius

Sra. Directora,

La valenta pastoral del cardenal Carles sobre el crim de l'avortament i el Congrés dels Diputats sacseja la consciència d'alguns legisladors i de certs mitjans de comunicació: tots saben que té raó però són incapaços de superar la contradicció de condemnar els crims del GAL i d'afavorir, alhora, la desintegració de petits éssers humans al ventre d'unes pobres dones que mai no podran oblidar que es van desfer d'un fill seu. Quan la història, ajudada probablement per les pel·lícules americanes com succeeix amb l'holocaust nazi, faci veure al món que a finals del segle XX mataben criatures institucionalitzadament, mai ningú no podrà acusar l'Església catalana de passivitat davant d'aquells fets. A les hemeroteques figurarà el fet que un home de Déu català condemnà sense paliatius aquells crims en nom de l'esposa del Crist.

J.M. SIMÓN CASTELLVÍ

President de Metges Cristians de Catalunya

abortiva, aconseguint que cada vegada es perdi més la consciència d'aquest greu i ignominiós homicidi. Alguns poden tancar els ulls, no mirar i permetre que l'eliminació de moltes vides segueixi endavant. Altres, en canvi, pensem que aquestes vides tenen el mateix valor que les dels seus assassins.

DANIEL VICTORIA MAS
L'Hospitalet de Llobregat

Una altra opció

Sra. Directora,

Moltes persones grans, quan es queden soles, prefereixen viure a casa, amb els seus mobles, records i independència, abans que anar a una residència. Per això necessiten una ajuda, que els la podria proporcionar l'Estat i seria més econòmica que els centres. Aquesta obra, sotmesa a referèndum, obtindria majoria absoluta (segur). A més, deixaria més places lliures per als que no vulguin o no puguin aquest segon sistema. Ajudem els nostres ancians, que tant han donat als seus en benefici de la societat.

CARMEN GÓMEZ MORENO
Membre d'Acció Familiar
Barcelona

Democràcia i relativisme

Sra. Directora,

S'ha dit que la democràcia és el menys dolent dels sistemes polítics i potser amb raó perquè, si no és el sistema ideal, almenys en el règim democràtic és possible la participació dels ciutadans en les opcions polítiques i en el Govern. La

democràcia es defensa en un Estat de dret, en el qual l'equilibri de poders és fonamental per mantenir el poder en els seus justos límits.

Fa uns anys que es defensa que la democràcia ha d'anar unida al relativisme i hi ha qui és capaç d'assenyalar com a fascista aquell que defensa la veritat absoluta. Es pensa que l'Estat ha de garantir una llibertat sense contingut objectiu, depenent del moment històric. Es propugna l'escepticisme, és a dir, no existeixen veritats universals vàlides. Però el cert és que cal preguntar-se quin valor tenen els drets humans.

A aquest relativisme i escepticisme s'ha arribat per la subjectivitat, que és una posició intel·lectual que solament veu una construcció subjectiva de la raó. La veritat no existeix, hi ha únicament opinions o punts de vista. S'afirma que tot el que pot fer l'home té dret a fer-ho. L'ètica seria quelcom subjectiu, relatiu i canviant. La moral social estaria composta de valoracions majoritàries o convencionals. Res no és immoral. Impera el principi de majoria. La llei seria el resultat de la voluntat dominant dins de la comunitat. Com a conseqüència, es va cap a una societat permissiva on les obligacions seran el fruit de la repressió i, per tant, caldrà evitar-les.

Però quan diem que existeixen drets humans és per la pròpia dignitat de la persona, no perquè els reconegui l'Estat. S'ha de tornar al realisme: les coses són com són, no com les pensem. Tornar al veritable ésser de l'home. L'home ha de ser autèntic i l'autenticitat és obrar conforme al propi ésser. L'home, seguint la llei natural, es desenvolupa conforme al seu ésser, a la seva dignitat com a persona. La llibertat no és coarta perquè la

veritable llibertat consisteix a assumir el propi ésser. En conseqüència, la veritable democràcia ha de reconèixer els drets humans. Si l'Estat no els reconegué, seria opressor i injust. La millor defensa de la llibertat és la defensa de la llei natural. En canvi, la pitjor defensa és el relativisme.

NÚRIA OMS SERRA
Barcelona

Reencarnacions successives

Sra. Directora,

La vida de tot ésser humà és massa curta per poder arribar a la perfecció o fer penitència. Serà per aquesta raó que, amb certa lògica, algunes religions creuen en successives reencarnacions com a preparació evolutiva abans d'arribar a la unió amb Brahma, ànima de l'univers. Això seria automàtic. Els cristians, però, sabem que la unió amb Déu que esperem es donarà, per pura gràcia de l'amor misericordiós de Déu, a tot ésser humà que voluntàriament no l'hagi refusat ni el refusi. La salvació, més que cosa nostra, serà obra de Déu. Molt bé, deia el papa Joan Pau II en un via crucis: «Doneu-me, Senyor, el coratge de posar tot el meu passat a les mans de la vostra misericòrdia.»

MN. PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

Escoltar

Sra. Directora,

Les «Notes insignificants» del germà Adrià sempre trasbalsen i fan pensar. És ben cert que tots necessitem algú que ens escolti. La seva reflexió sobre l'ofici d'escoltador, «ofici molt cristià i no gaire fàcil», l'acaba amb la següent pregunta: «No hi podrien haver alguns capellans que es dediquessin a aquest ofici d'escoltador?» Jo, però, no carregaria els neuers als capellans. Avui sabem prou bé que correspon a tots els batejats l'exercici del ministeri comú i el deure d'exercir-lo responsablement. Al confessorari no més poden escoltar els capellans, però als bars, a les cantonades dels carrers... i allí on calgui, sigui al llit d'un hospital o en la intimitat d'una llar, els laics podem —i debem— escoltar. El germà Adrià, un laic, i tants altres laics i laiques, de vida consagrada o no, ens en donen exemple. Tot i així, sempre manquen «escoltadors» que exerceixin aquest ofici amb amor. Tothom s'hi pot apuntar i tots hi cabem.

JOSEP M. RAÏOLS ROVIRA
Barcelona

Esqueles a

Catalunya Cristiana

Truqueu al
934 905 988

Descompte especial per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses.

Austria

església en el món

El diàleg, única sortida a la crisi de l'Església austríaca

■ El Papa anima els catòlics a renovar el seu esperit missioner

VIENA.— Després del viatge de Joan Pau II, el 17% de la població reconeix un autèntic significat a aquesta visita. L'Església austríaca està immersa en una crisi que ha provocat la impressió que l'autoritat

eclesiàstica afronta els problemes de manera poc clara. Segons Erich Leitenberger, expert en catolicisme austríac, l'arquebisbe de Viena, el cardenal Christoph Schönborn, ha restablert la confiança i la serenitat.

En trobar-se amb els 22 bisbes austríacs, el Papa va afrontar els problemes que ha travessat el catolicisme en un país brèssol del moviment que exigeix que l'Església reconegui el divorci, l'obertura del sacerdoti a les dones, el matrimoni dels sacerdots i la democratització de l'Església i dels seus bisbes.

Per afrontar la crisi, els bisbes han llençat la campanya «Diàleg a favor d'Àustria». Amb aquesta iniciativa «l'opinió pública internacional comprendrà que l'Església a Àustria no és només una Església que afronta una greu crisi, sinó que està viva. No reduïm la vida de l'Església a la crisi», explica l'arquebisbe de Viena. En aquest sentit, el Papa afirma que «el diàleg autèntic sempre té una força irradiant, quan es realitza amb honestedat» i adverteix del perill de voler tenir sempre la raó i de les interferències de l'opinió pública.

A Sankt Polten, diòcesi del bisbe conservador Mons. Kurt Krenn, el Sant Pare va mantenir el silenci davant dels problemes que afecten la diòcesi. Va ser aplaudit per 25.000 fidels, però també es va trobar amb la protesta de persones contràries a Mons. Krenn amb consignes com «Diàleg en lloc de dictadura» o «Lliura'ns de Krenn».

El Papa va animar els catòlics a ser missioners i a no tancar la seva fe a les esglésies. També va parlar sobre la necessitat de construir una nova Europa i «lluitar contra la globalització de la pobresa i de la misèria»; sobre la pau, el treball, la cultura de la vida i la reconciliació amb els jueus. (C.C.)

L'arquebisbe de Viena, el cardenal Christoph Schönborn.

VATICÀ

La Santa Seu nega haver rebut or robat als jueus

ROMA.— L'informe del subsecretari d'Estat nord-americà sobre el recorregut de l'or nazi pels països europeus acusa el Vaticà d'haver-se beneficiat «dels tresors robats pels ustaitxes (filonazis croats)». Segons el portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, es tracta d'antigues acusacions que s'han desmentit diverses vegades.

Portem molt de temps sentint a parlar de l'or jueu confiscat pels nazis. Es busca el seu parador en bancs suïssos, en comptes del Vaticà, en ingressos obtinguts per l'Estat espanyol en la venda d'armes.

El problema no es pot resoldre per suposicions nebuloses que s'acumulen perquè són difícils de controlar les anades i vingudes d'uns lingots, fruit d'expoliacions nombroses a molta gent anònima. El pitjor del cas és que es camina a les palpenes i que, per satisfaccions inconfessables, s'involucra els de sempre, i no els que veritablement el tenen ben guardat. Algú tindrà alguna cosa a amagar i mentrestant la calúmia es deixa caure com qui no vol la cosa. I a l'Església sempre se li atribueixen manipulacions, malgrat la claredat dels documents autèntics dels seus arxius. En un afer tan seriós per a molts (sobretot perquè es tracta dels seus diners) s'hauria d'actuar amb més seriositat, i sense utilitzar l'argument de la sospita, gairebé sempre sense fonament, que atempta contra l'honor i la veritat.

· Cristóbal Sàrrias

Tu també tens dret a estar ben informat

subscriu-te a

CATALUNYA+ CRISTIANA

Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Nom Adreça
D.P. Població Província Tel

Em subscric a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import: anual (52 números) de 11.180 ptes.
 semestral (26 números) de 5.590 ptes.

El pagament de la subscripció el faré mitjançant:

domiciliació bancària (en aquest cas emplena l'ordre de domiciliació)

xec nominatiu que adjunto

transferència al CC del setmanari

2 1 0 0 3 0 1 3 2 0 2 2 0 0 3 9 1 7 4 1
Entitat Oficina DC Compte

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat Oficina DC Compte

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta

Una nova cultura solidària per repartir la feina

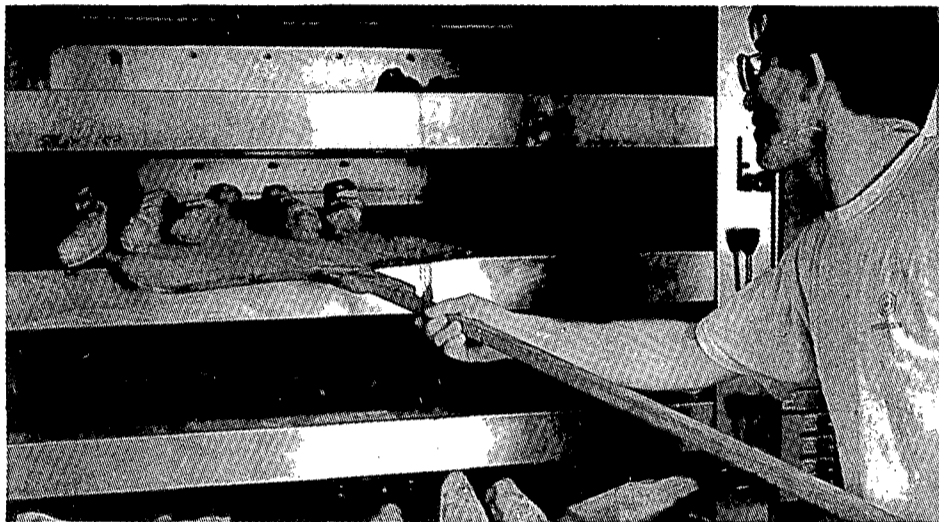
■ L'HOAC presenta 50.000 signatures al Congrés contra les hores extres

MADRID.— L'HOAC (Hermandad Obrera de Acción Católica) proposa el repartiment de la feina i l'abolició de les hores extres com a mesures per posar fi a l'atur. Aquestes són algunes de les accions concretes que ha presentat com a conclusió al procés de reflexió al voltant del tema «Treballar menys, treballar tots, viure més».

«Lliurar les 50.000 signatures al Congrés de Diputats contra les hores extres té un caràcter simbòlic, però incideix en el tema del repartiment de la feina que és un tema de debat nacional», explica Lourdes Azorín, membre de la Comissió Permanent de l'HOAC.

En els fulls de recollida de signatures, lliurats el 23 de juny passat al Congrés, el moviment obrer reafirma la primacia de la persona treballadora per sobre de qualsevol mecanisme econòmic. També assegura que «és necessari i possible repartir els fruits, cada vegada més grans, de la productivitat, garantir el dret a la feina de totes les persones i obtenir un salari digne, que tothom treballi i treballar cada vegada menys». Per això, es reclama la mobilització i la transformació de situacions laborals com les hores extres.

L'HOAC assenyala que per resoldre el problema de l'atur cal «una revolució dels esperits», una mobilització col·lectiva i lluitar per «la transformació de les estructures perquè aquestes garanteixin el bé comú, tot atenent especialment els més pobres».

L'HOAC aposta pel repartiment de la feina.

D'altra banda, considera factible treballar menys, perquè actualment «es produeix la mateixa riquesa amb un temps de treball cada vegada menor. Es treballa tres vegades menys que fa trenta anys, es guanya el triple i es produeix més». Segons l'HOAC, «la feina productiva deixa de ser la principal font de riquesa i el dret a un sou complet ja no podrà dependre d'un temps de treball preestablert».

De cara al futur, el repte és crear els mecanismes que permetin una justa re-

distribució de la riquesa generada per la productivitat. «El treball humà ha d'estar al servei de la realització de la persona», destaca l'HOAC. I afegeix: «Cal crear una nova cultura solidària que possibiliti aquesta nova realitat. Repartir la feina i conquerir el treball humà és el gran repte per donar a llum un món nou on totes les persones i tots els pobles tinguin garantit el dret i el deure al treball.»

Rosa María Jané Chueca

Nou superior general de la Sociedad de San Pablo

BARCELONA.— Recentment s'ha celebrat el Capítol General de la Sociedad de San Pablo, propietària del grup Periódicos San Pablo, on s'ha elegit com a superior general el P. Pedro Campus amb el consens més ampli aconseguit mai per un successor del fundador. El nou superior, nascut a Osilo (Sardenya), té 64 anys i és sacerdot des del 1960. Després d'ocupar-se de la formació dels estudiants paulins va desenvolupar la seva missió a Filipines i Austràlia, per tornar després a Itàlia on ha ocupat càrrecs de direcció en el grup de Periódicos San Pablo. Durant dos mandats ha estat conseller de la província d'Itàlia i, des del 1992, conseller general de la Sociedad de San Pablo. (C.C.)

Els bisbes de Canaries i Cartagena, camí de Roma

CADIS.— El papa Joan Pau II rebrà els bisbes de les diòcesis de les Illes Canàries i de Cartagena aquest mes de juliol, dins de la tradicional visita *ad limina* que els prelats tenen l'obligació de fer cada cinc anys per informar el Papa de la marxa de l'Església en les seves respectives diòcesis i per visitar les tombes dels sants apòstols Pere i Pau. A cada diòcesi es preparen també pelegrinacions per acompanyar els seus respectius bisbes. (M.S.)

Els bisbes rebutgen l'ús de fàrmacs avortius

MADRID.— La Comissió Permanent de la Conferència Episcopal espanyola ha publicat una declaració titulada *El aborto con píldora también es un crimen*, on reflexiona sobre la utilització de fàrmacs avortius. La declaració recorda que l'avortament és «un crim abominable» i que és preocupant que moltes persones pensin «que avortar és un dret».

Els bisbes denuncien l'aprovació d'una proposició de llei que insta el Govern a facilitar en determinades condicions el fàrmac RU-486. Segons els prelats, la finalitat d'aquesta píndola és «eliminar vides humanes innocents en les primeres setmanes de la seva existència» i afirmen que «regular l'ús de la píndola seria fer un pas més en l'abdicació de la gravíssima obligació de la vida enfront dels que violen la llei natural i divina que prohibeix matar».

La declaració subratlla que el fàrmac abortiu és tan immoral com l'avortament quirúrgic. Els bisbes també assenyalen que la píndola fa que l'avortament sigui menys traumàtic i més discret, cosa que fa pensar que és un «assumpte privat» que només afecta la mare. D'altra banda, els prelats recorden als

metges i al personal sanitari que «l'objecció de consciència seguiria sent aquí tan necessària com en el cas de l'avortament quirúrgic».

Els bisbes fan una crida a acollir i respectar els fills, i, sobre la despenalització del quart supòsit, afegeixen: «L'Estat renunciaria pràcticament a la seva obligació de tutelar la vida dels nens no nascuts.» Els prelats assenyalen que el seu rebuig públic no es dirigeix contra les dones que es plantegen l'avortament sinó que mostren la seva comprensió envers les que hi han incorregut.

Per últim, sol·liciten el suport necessari perquè les mares puguin acollir i educar els seus fills quan tinguin dificultats i també demanen que es facilitin els processos d'adopció. (SIC)

 GESMOR DES DE 1950 Servei permanent 24 hores Ens desplaçem a domicili	Tramitació d'enterraments En cas de defunció, què s'ha de fer? Truqui al 902 11 65 93 Descomptes especials per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses
---	--

Editorial

Esglésies minoritàries però adultes

El mes de maig es va clausurar a Roma el Sínode dels Bisbes d'Àsia. En aquest continent va començar l'Església i ara, tant a Israel com als altres països, si fem excepció de Filipines, és minoritària.

Des d'ara ja no es podrà parlar de moltes «Àsies», per la varietat de pobles, races i religions que la formen. Els bisbes han expressat la solidaritat comuna per tirar endavant la missió en aquest immens continent, ric en espiritualitat i recursos humans, mentre destacaven els greus problemes que hi ha a Xina, Corea del Nord, Iraq i Jerusalem.

El fet de ser minoritària, no porta l'Església a amagar-se i menys encara a sentir-se «estrangera». El missatge final del Sínode testimonia l'alegria de ser cristians i el desig de compartir el tresor de l'Evangeli amb els homes i dones d'Orient sense cap complex d'inferioritat. L'Església vol continuar la missió d'amor i servei de Crist, el Servent de Déu, als pobles de l'Àsia.

Els bisbes han assenyalat els reptes més urgents del continent: la *família*, la institució «en més perill de l'Àsia», minada per programes de control de natalitat, pels avortaments selectius de nenes, pel materialisme; les *dones* i la consciència de la seva dignitat i igualtat amb els homes, en la societat i en l'Església; els *joves*, esperança de l'Àsia i de l'Església, amb un futur incert; els milions de *treballadors emigrants* sense garanties dels seus drets religiosos i laborals i els *refugiats*, necessitats de tot tipus d'assistència. No s'han oblidat tampoc de l'*ecologia*, la *globalització* dels mercats i del pesat *deute extern*.

El Sínode ressalta el «mètode asiàtic» de la Missió, que cal que segueixi el camí del testimoni i de la Santedat com a condició per a tot el treball missioner a les escoles, hospitals i emigrants, com també en el camp de la justícia i dels drets humans.

Un gran tema discutit a l'assemblea ha estat el de la *inculturació* en la investigació teològica, l'estudi de les religions i de les tradicions culturals i en la litúrgia.

S'ha subratllat la necessitat de *diàleg* amb les altres religions, valorant-les com a «llavors del Verb de Déu». Cal proclamar l'Evangeli sense complexos d'inferioritat, tot respectant la llibertat de les persones i cultures.

Jordi Jorba

Grup de missioneres filipines en la cerimònia d'enviament a diferents països de missió.

MALAWI

Carta d'un missioner

El pare Josep M. Massana i Mola és franciscà, nascut a Oliola (La Noguera) missioner de Burundi expulsat primer (1974) i perseguit a mort després (1995). En la seva darrera carta ens explica la celebració ecumènica del últim Divendres Sant a Dowa (Malawi). És autor de diversos llibres, l'últim: *Pels camins de l'Àfrica*.

«El Divendres Sant vam organitzar una jornada de pregària ecumènica: un Viacrucis celebrat amb altres grups cristians: anglicans, Església africana, episcopaliana, Dia Setè, Últim Dia, Emmanuel... i altres. Vam començar el Viacrucis a l'església dels anglicans, amb una litúrgia que ens recordava que «Jesús ens uneix a tots en l'amor». Em van demanar que parlés, i em vaig emocionar molt en veure davant meu més de 700 persones de diferents esglésies, que se sentien unides en el Crist.

»Després vam començar el Viacrucis, i totes les denominacions religioses hi varen participar activament. Vam travessar tot Dowa: escoles, hospital, mercat, botigues, camp de futbol, caserna de policia... Un home anava al davant (cada estació, una església diferent), carregat amb una gran creu sobre les espatlles. Seguien 14 joves (nois i noies de diferents esglésies) portant uns grans quadres amb els dibuixos de les estacions...

Seguia la gran massa de creients preguntant i cantant.

»En els llocs fixats, hi havia una meditació sobre cada estació, que ajudava a la pietat i al recolliment. Tots els qui estaven a la vora del camí —cristians, o bé pagans— s'agenollaven i pregaven amb nosaltres amb gran respecte.

»Aquest Viacrucis va durar quatre llargues hores. L'última estació va ser a la nostra missió. Després vam plantar la gran creu en un lloc preferent, que representava la tomba de Jesús. A continuació, tots van participar a la cerimònia nostra de Divendres Sant. Dues hores més! Va ser una segona experiència que no oblidaré mai.»

RUANDA

Signes d'esperança en una terra ensagnada

Un missioner dels pares blancs que treballa des de fa molts anys a Ruanda, i que ara és a Itàlia per descansar, ens explica algunes de les seves experiències recents:

«Quan hi haurà pau?» Aquesta és la pregunta que es van fer els bisbes del país en la seva Carta Pastoral pel Nadal de 1997, tot describint la dramàtica situació: «El que no mor a mans dels hutus és assassinat per les forces del Govern. Sembla que no hi ha cap sortida. Mentrestant, l'Església es prepara per al any 2000 i per al centenari de l'evangelització de Ruanda. Però no és possible posar-se «el vestit d'esposa» amb les mans ensagnades. Per això, el primer pas —per celebrar el Jubileu— ha de ser la reconciliació, realitzable només en la veritat i no en la «cultura de la mentida» que regna al país.

El primer pas implica conversió i

vida en l'amor. Es treballa per impulsar les nombroses comunitats cristianes a donar testimoni de la nova vida en la veritat, la justícia i l'amor.

A Ruanda hi ha comunitats de pregària obstinades en la reconciliació. El Grup Emmanuel, a la capital Kigali, ha llançat una missió ciutadana: centenars de creients —en la pausa de l'esmorzar— celebren l'Eucaristia i escolten testimonis de laics sobre l'amor i la vida fraterna. Aquests cristians han comprès la importància de la pregària i de la comunitat, tot i que els fets esdevinguts al país dificulten la reconciliació.

Un altre signe d'esperança és el naixement de comunitats on hi ha tota mena de gent, pobres, professionals, metges, polítics. Esperem que, a través d'aquestes comunitats, neixi una nova Església i el poble pugui superar l'abisme de la separació ètnica.» (*Fides*)

El misteri cobert de silenci

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Entre la por i la necessitat

Algunes vegades se sent a dir que els homes dels nostres dies tenim por del silenci. Potser hi ha símptomes d'aquesta realitat. Quantes persones engeguen sistemàticament la ràdio o el televisor quan arriben a casa? No són força les persones que van pel món amb els auriculars a les orelles? La publicitat que ens envaïx per tot arreu, ¿no és una forma de diàleg constant amb els que, fins i tot, distretament, la mirem? I, si fixem l'atenció en altres àmbits, quantes persones es mantenen en silenci després d'una celebració, en l'església mateixa? Certament, hom diria que ens fa por el silenci. Vaig llegir fa temps un proverbi oriental que deia: «Ningú no pot creure que estima un altre si no és capaç de restar en silenci mitja hora al seu costat».

I, d'altra banda, experimentem també una certa necessitat de silenci. Qui no

agraeix la sensació de serenitat que ens produeix un claustre solitari, o una església que convida al recolliment, o l'aturada en la contemplació d'un paisatge, sense comentaris...? No és pas perquè sí que hom proposa un temps de silenci per a esdeveniments que inviten a la reflexió. Tots hem vist imatges de persones concentrades en silenci per significar quelcom més enllà de les paraules, i potser ho hem experimentat personalment. Per què, si no, a l'ONU hi ha un espai dedicat al silenci?

Un silenci adorant

No podem deixar de preguntar-nos sovint sobre la realitat i la qualitat del silenci en la litúrgia, com a condició d'una pregària profunda. El papa Joan Pau II, en la Carta Apostòlica *Orientalis lumen* (1995), va fer un cant al silenci com un dels trets característics de la pregària oriental. El tema és també ara

—i sempre— d'actualitat, perquè el silenci és un dels signes relacionats amb la presència de l'Esperit Sant en l'Església. El Concili Vaticà II, en la Constitució Sacrosanctum Concilium, havia subratllat el valor del silenci en les celebracions litúrgiques. Heus aquí algunes de les afirmacions del Papa:

«Aquest misteri (el de la vida trinitària) contínuament es vela, es cobreix de silenci, per evitar que en comptes de Déu construïm un ídol. Només una purificació progressiva del coneixement de comunió, l'home i Déu es trobaran i reconeixeran en l'abraçada eterna la seva connaturalitat d'amor mai no destruïda... Els cristians d'Orient s'adrecen a Déu com a Pare, Fill i Esperit Sant, persones vives, tendrament presents, a les quals tributen una doxologia litúrgica solemne i humil, majestuosa i senzilla. Amb tot, perceben que ens acostem a aquesta presència sobretot deixant-nos educar en un silenci adorant, perquè

en el cim del coneixement i de l'experiència de Déu hi ha la seva absoluta transcendència. S'hi arriba, més que a través d'una meditació sistemàtica, mitjançant l'assimilació orant de l'Escriptura i de la litúrgia» (núm. 16).

Sempre és saludable revisar la qualitat del silenci en les nostres celebracions, i revisar també la capacitat de silenci en les nostres esglésies. El silenci no pot ser un simple parèntesi entre dos rebomboris musicals, sinó un ambient global que faci possible el ressò de l'Esperit en els nostres cors, ell que ve a ajudar la nostra feblesa i ens ensenya a pregar. Les nostres assemblees guanyarien qualitat si abans i després de la celebració mateixa els fidels romanguessin en silenci adorant. L'assaig, necessari algunes vegades, no hauria d'envair els minuts immediatament anteriors al començament, i el comiat no s'hauria d'interpretar com una invitació a tornar a parlar...

La Bíblia
a l'abast

Amb la creu, Crist ha senyat el món

(Ga 6:14-18)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Creats de nou

«Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist» (v. 14a). Amb aquest crit ple de valentia, comença la lectura d'avui. El Crist crucificat i ressuscitat no és solament l'element essencial de la fe cristiana, sinó que comporta el canvi radical d'actitud davant el món, davant de la vida i de la història humanes. La humanitat i totes les seves coses no són les mateixes després de la mort i la resurrecció de Jesús. És precís que els gàlates ho entenguin d'una vegada per sempre, i que, amb ells, ho entenguem definitivament també nosaltres. «En ella —en la creu de Jesucrist— és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món» (v. 14b). Tot és nou. Déu es mira el món d'una manera totalment nova, com si es tractés —i es tracta certament— d'una nova creació de la humanitat. Per això els signes i les realitats antigues, que configuraven el camí d'Adam, han deixat de tenir sentit i, per tant, ja han perdut

tot el seu valor. «Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou» (v. 15). Aquesta és la frase que subratlla amb energia l'argumentació de l'Apòstol contra els judaïtzants i les seves teories. Som una nova creació. Ja no depenem d'Adam. Ara venim de Crist que ens ha infantat en l'arbre de la creu i que, contràriament a l'arbre del paradís, no és per a nosaltres causa de maledicció i d'allunyament de la pau de Déu, sinó entrada solemne en l'àmbit de la pau i de la misericòrdia del Pare. «Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu» (v. 16).

Marcats per Crist

«Que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús» (v. 17). Cal llegir-lo bé, aquest verset. Hi ha qui voldria veure en aquesta frase de l'Apòstol l'afirmació de ser portador de les llagues de Jesús cru-

cificat físicament impreses en el cos de sant Pau. El text grec diu simplement: «Jo porto en el meu cos les estigmes de Jesús.» De fet, el que fa l'Apòstol és perdre els estreps i clamar que ja n'hi ha prou de marejar-lo amb aquestes beneïtes que no condueixen a res de bo. Si els judaïtzants volen gloriar-se en la carn mutilada del prepuci circumcidat, signe caducat de l'home vell (v. 13), i arrossegar els gàlates cap aquesta falsa glòria, ell, l'Apòstol que els ha predicat l'evangeli, es gloria en les marques que el seu amo i senyor, Jesucrist, ha marcat en ell. Per causa de la seva fe i de l'evangeli, les malalties, les persecucions, els assots i les contradiccions de tota mena que ha hagut de sofrir, li han deixat el cos marcat talment una possessió del Crist. Ell és, doncs, l'esclau de Jesucrist, que és l'únic que té tot el dret sobre la seva persona i sobre la seva actuació apostòlica. Sant Pau retreu aquí el costum de marcar amb un ferro roent no sols les bèsties, sinó fins i tot les persones que, pel règim d'esclavitud, pertanyien com

un objecte qualsevol a un amo determinat. Aquest és el significat propi del mot estigma. Ell, l'Apòstol, és de Jesucrist i l'actuació apostòlica l'ha marcat per sempre. Qui, doncs, atempti res contra ell és contra Crist que fa l'atemptat. Val la pena que també nosaltres, avui, ens mirem si la vida de fe i el testimoniatge de l'evangeli han deixat gaires marques en la nostra vida, o si al contrari quedem com si el capteniment de la vida cristiana no ens afectés per res. Fóra un bon test de com marxa la nostra pertinença a Crist i a l'Església.

La carta acaba amb un sonor i reconfortant *adelfoi: germans*. Malgrat tot el que els gàlates han aportat als sofriments del seu mestre, sant Pau segueix considerant-los i estimant-los com el que són: germans en la gràcia de nostre Senyor Jesucrist, que l'Apòstol desitja que els ampari sempre. «Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit», ja que l'únic salvador dels gàlates, com de tots els homes, és Jesucrist i no l'Apòstol.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 2)

JULIOL

5. Diumenge

XIV de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 10:10-14c / Salm 65 / Gàlates 6:14-18 / Lluc 10:1-12.17-20. Ciutat de VIC: Sant Miquel dels Sants (S) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Antoni M. Zacarías, fund.; Numerià, b.; Santes, Filomena, vg.; Zoa, Trifina i Ciril·la, mrs.

Festa Major: a Vic.

6. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Osees 2:16.17b-18.21-22 / Salm 144 / Mateu 9:18-26. Si es vol: Santa Maria Goretti (MLI) Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaïes, profeta; Ròmul, b. mr.; Tranquil·lí, Severí, Diodor i Dió, mrs.; Santes, Llúcia, mr.; Dominica, vg. mr.

Festa Major: a Vilaverd.

7. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Osees 8:4-7.11-13 / Salm 113B / Mateu 9:32-38. URGELL i SOLSONA: Sant Ot, bisbe d'Urgell (La Seu d'Urgell, S i Solsona, MO) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fermí, bisbe de Pamplona; Ilidi i Edda, bs.; Pelegrí, mr.; Germà, mr.; Santa Edilburga, vg.

Festa Major: a Flaçà.

8. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Osees 10:1-3.7-8.12 / Salm 104 / Mateu 10:1-7

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Adrià III i Eugeni, pps.; Quilià, b.; Procopi, mr.; Auspici, b.; Aquila, mr.; Santa Priscil·la, mr.

9. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Osees 11:1-4.8c-9 / Salm 79 / Mateu 10:7-15

ALTRES CELEBRACIONS: La Mare de Déu, Reina de la Pau. Sants, Ciril, b. mr.; Brici, b.; Paternuci, mr.; Zenó, sold. i comps. mrs.; Santes Anatòlia, vg. mr.; Verònica Juliani, franc.; Everilda, vg.

Festa Major: a Arenys de Mar.

10. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Osees 14:2-10 / Salm 50 / Mateu 10:16-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cristòfol, mr.; Gener, Fèlix, Silvà, Vidal, Marçal i germs. mrs.; Santes, Rufina i Secunda, mrs.; Amelbergà i Amàlia, vgs.; Amèlia, vda.

Festa Major: a Cunit, Erill-la-Vall, Lliçà de Vall, Premià de Mar, Súria, Toses i Vallfogona de Riucorb.

11. Dissabte

Sant Benet, abat, fund. i patró d'Europa (F) Blanc. Lectures: Proverbis 2:1-9 / Salm 33 / Mateu 19:27-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pius I, p. mr.; Abundi i Cindeu, prevs. mrs.; Sabí, erm.; Santa Olga, reina.

Festa Major: a Lledó d'Empordà i Pallejà.

Lectures bíbliques

Diumenge XIV durant
l'any

Cicle C

Lectura primera

Is 66:10-14c

*Jo decantaré cap a ella, com un riu,
la pau i el benestar*

Lectura del llibre d'Isaïes

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol, i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç, i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos.» La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

Salm responsorial

65:1-3a, 4-5, 6-7a, 16 i 20 (R.: 14)

Aclama Déu, tota la terra.

Canteu la glòria del seu nom,
canteu la seva fama gloriosa.

Digueu a Déu:

«Que en són, d'admirables, les vostres
[obres!]

R. Aclama Déu, tota la terra.

«Tota la terra es prosterna davant vostre
i canta la glòria del vostre nom.»

Veniu a contemplar les gestes de Déu.

Que n'és d'admirable el que fa amb els
[homes! R.

Convertí la mar en terra ferma,

passaren el riu a peu eixut.

Ell és la nostra alegria,

ell que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me;

us contaré el que ha fet per mi.

Beneït sigui Déu:

No ha refusat la meua súplica,

ni m'ha negat el seu amor. R.

Lectura segona

Ga 6:14-18

*Jo porto en el meu cos lès marques
distintives de nostre Senyor Jesucrist*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor

Jesucrist. En ella és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

Al-leluia

Col 3:16a

*Que la paraula de Crist, en tota la seva
riquesa, tingui estada entre vosaltres.*

Evangeli

Lc 10:1-12, 17-20

La pau que li desitgeu reposarà en ell

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avances-sin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que envii homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa, i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El Regne de Déu és a prop vostre.

[Però si en un poble no us volen rebre, sortiu als carrers i digueu: Fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem. Però sapiguen això: El Regne de Déu és a prop. Us asseguro que quan vingui el gran dia, la sort de Sodoma serà més suportable que la d'aquell poble.» Els setanta-dos tornaren tots contents i deien: «Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del vostre nom.» Jesús els digué: «Sí, jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar les serps i els escorpins i totes les forces de l'enemic: res no us podrà fer mal. Però no us alegreu que els esperits se sotmetin a vosaltres; alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel.»]

XVIII ESCOLA D'ESTIU PER A CATEQUISTES

Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes

BARCELONA del 20 al 24 de juliol
TORTOSA del 3 al 8 d'agost

BARCELONA - Seminari Conciliar: c/ Diputació, 231 - Tel. 934 541 600

Cursets matí: de 9.30 a 13.30 hores

Formació inicial

- Iniciar-se a ser catequista

Escola bàsica

- Catequètica fonamental
- Introducció a la Bíblia
- L'home i el seu entorn

Formació permanent

- Catequesi especial: celebració dels sacraments
- Dinàmiques visuals per a infants
- Dinàmiques amb joves
- Pregaria i celebracions a la catequesi

Escola de responsables

- El nou Directori General de Catequesi

Cursets tarda: de 16.00 a 19.00 hores

Escola bàsica

- Catequètica fonamental
- Introducció a la Bíblia
- L'home i el seu entorn

Formació permanent

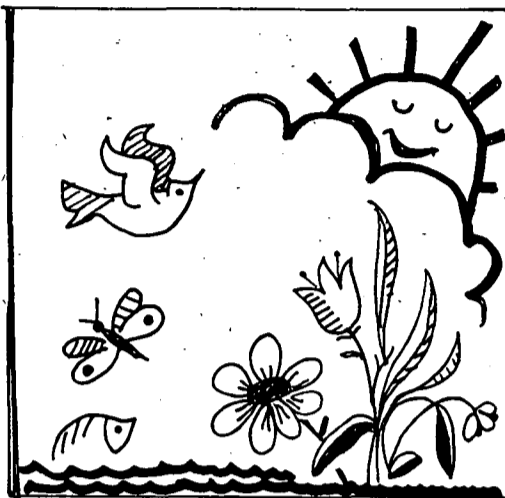
- La sensibilitat religiosa i els símbols
- Catequesi familiar
- El vídeo a la catequesi
- Catequesi d'adults

Escola de responsables

- Àrea metodològica:
- creativitat, llenguatge i simbologia
 - comunicació i tècniques de comunicació en la catequesi

Fem catequesi

El Bon Déu ha creat la vida

Després de crear el món, el bon Déu ha creat la vida. Damunt la terra ha fet créixer les plantes, els arbres, els matolls, les flors de tota mena... Gràcies al sol, els dona llum i calor. I els núvols i els rius i les fonts els donen l'aigua necessària.

En el cel, Déu ha fet volar els ocells i les papallones. Dins del mar, dels rius i dels llacs ha fet néixer els peixos que hi naden. Finalment, ha fet tots els animals que poblen els boscos i les planes. Déu

va dir: «Ho vull!» I tot va anar apareixent tal com Ell volia. Pel fet d'haver-les creat, Déu és l'amo de totes les coses.

Pels camins de la Bíblia

Carta de Judes

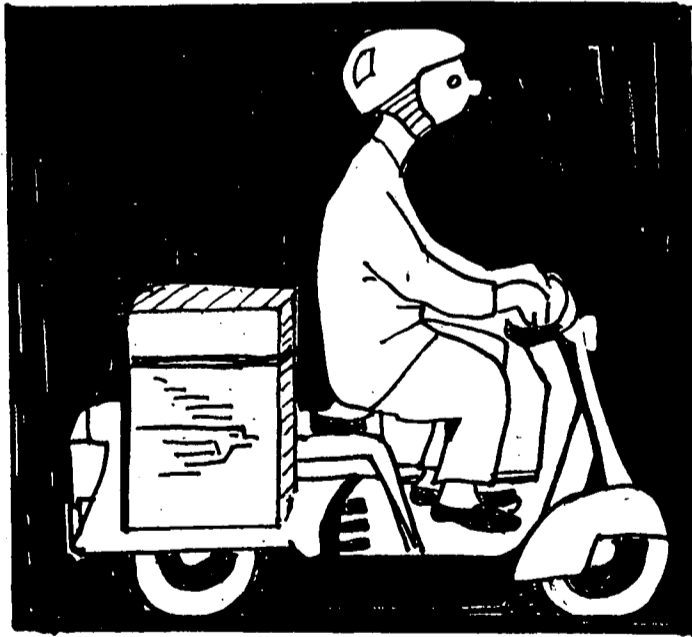
L'apòstol Judes, germà de Jaume, és l'autor d'una breu carta.

No se sap la data precisa en què fou escrita, però sembla que no pugui ser més tard de l'any 70, ja que l'autor no esmenta el càstig de Jerusalem entre els exemples que extreu de la literatura bíblica antiga. L'autor també fa referència a obres apòcrifes.

Probablement els destinataris són cristians conversos, sobretot del judaisme.

Judes, zelós de la guarda de la fe, va preveure els fidels contra el perill d'uns infiltrats entre ells per sembrar-hi doctrines falses. La insistència amb què els denuncia fa veure la gravetat dels errors que vol combatre.

Encara que no es troba gaire citada en els sants Pares, per raó, segurament, de la seva brevetat, sabem que fou admesa aviat a les principals esglésies, la qual cosa prova la seva difusió.

L'Oriol i la Laia
per Xesc

Fundació Engrunes: treball, formació i convivència

■ Reciclen i reutilitzen els residus

ESPLUGUES DE LLOBREGAT.— Engrunes és una Fundació que va néixer fa setze anys amb l'objectiu d'acollir i fer possible la recuperació i capacitat de persones amb mancances econòmiques i afectives, així com la seva inserció laboral. Portada a la pràctica, la idea es tradueix en el fet que, mitjançant el reciclatge i la reutilització dels residus, es pretén «treballar amb els pobres», amb les persones que tenen molts problemes per integrar-se en el món laboral.

Engrunes va néixer l'any 1982 de la voluntat d'un grup plural, animat a aconseguir que persones marginades dins la societat retrobessin el seu lloc com a ciutadans actius, reconeguts i valorats. Per això Engrunes, a través dels seus programes i iniciatives empresarials, crea llocs de treball en la mateixa Fundació i en d'altres empreses d'inserció laboral. Dóna, al mateix temps, acolliment, formació activa i l'opció de conviure en el treball d'equip. L'objectiu últim és, per tant, que les persones arribin a viure del seu treball, que hi trobin també una base important de seguretat; que recuperin l'autoestima i gaudeixin de la pròpia dignitat, que tornin a ser, en definitiva, persones integrades activament en la nostra societat.

Per aconseguir aquest objectiu són tres els instruments amb què compta la Fundació Engrunes: el treball, la formació i la convivència. Pel que fa al primer, es pretén que les persones adquireixin les tècniques específiques i un mínim nivell professional en cada tipus de feina; que aconseguixin una dinàmica de treball; i que aprenguin a treballar en equip. Pel que fa a la formació, s'intenta que recuperin els coneixements bàsics; que reprenguin els hàbits quotidians, i que estiguin preparats tant tècnicament com personal per al treball. Finalment, quant a la convivència, la Fundació Engrunes pretén que practiquin el coneixement i la relació mútua; que superin la soledat i se sentin responsables dins els col·lectius, i que comparteixin organitzacions, dificultats i objectius comuns.

Actualment integren Engrunes un total de 114 persones. D'aquestes, 81 estan contractades: d'una banda, 53 són treballadors en inserció; de l'altra, 28 són professionals i educadors. Hi ha també 24 voluntaris i col·laboradors, 4 objectors i 5 persones en fase prelaboral. Pel que fa al grup dels treballadors en inserció, està format per persones en tercer grau penitenciari, per dones marginades —és el primer any que s'integra aquest col·lectiu— i per joves de la Direcció General de la Infància, que, després d'arribar a la majoria d'edat, tenen molts problemes d'integració.

Per fer-se una idea del material ecològic que es recull en un any, parlem del balanç de 1997. Es van recollir fins a 1.263 tones en paper i cartró, es van reciclar 1.997 tones de paper, ferralla, drap, fustes, vidre, etc. Finalment, es van reutilitzar fins a 150 tones de mobles, roba, joguines, electrodomèstics, llibres, etc.

L'any 1982 la comunitat cristiana de la parròquia de sant Mateu del barri de la Plana d'Esplugues de Llobregat, concretament dotze persones, va decidir treballar amb els pobres. En pensar en una activitat, fàcilment els va venir al cap la de drapaires. Amb aquesta idea es van posar a treballar: una comunitat de monges els va comprar una furgoneta, l'antiga parròquia del poble els va deixar un local al costat de l'Ajuntament que, de la seva banda, els va cedir un solar, i una assistenta social els va proposar tres aturats amb càrregues familiars que ja no rebien cap mena de presta-

La Fundació recicla i reutilitza residus.

ció econòmica; amb ells, van començar a caminar.

De cooperativa a Fundació

En dos mesos ja van aconseguir una bona resposta tant de famílies, com de parròquies i entitats en general, que els donaven mobles, roba, paper, electrodomèstics, etc. A més, també hi havia persones que anaven a comprar al local de la Fundació objectes, mobles i roba reutilitzables. Així, doncs, entre els ingressos de vendes en aquest *Rastro* particular i la venda del material per a reciclatges, van pensar que ja havia arribat el moment d'incorporar persones marginades i de transformar-se en una cooperativa. Va ser Càritas de Barcelona qui els hi va posar en contacte.

Amb tot, ben aviat van començar els problemes, quan els primers que havien arribat, els aturats, no estaven d'acord que tots cobressin el mateix, ja que ells treballaven més perquè estaven més forts que els marginats. Aquests, en tenir problemes d'alcoholisme, no rendien tant, alguns dies no hi anaven, era difícil la relació amb ells. En definitiva, no eren

tant productius. Finalment, doncs, van prendre la decisió de separar-se i es va reprendre novament la forma jurídica de Fundació, amb la ferma convicció que la persona és el més important i que està per damunt de la producció i la rendibilitat laboral.

El febrer de 1997, el patronat de la Fundació Engrunes va prendre la decisió de convertir-se en empresa d'inserció i només dependre dels propis recursos que generi l'activitat econòmica i empresarial, tot suprimint l'itinerari d'inserció social. Per a la recollida cal trucar al 933 724 654 i els punts de venda són, d'una banda, els Encants d'Esplugues (c/ de Dr. Manuel Riera, 81-83) i la tenda de Sant Gervasi de Barcelona (c/ de Sant Màrius, 53-55). (C.C.)

FUNDACIÓ ENGRUNES
DOCTOR MANUEL RIERA, 81-87
08950 ESPLUGUES DE
LLOBREGAT (BARCELONA)
TEL. 934 733 782
FAX. 934 739 673

Catalunya
 Un país de voluntaris

Dóna
Suport
 al voluntariat
 a través del món
 associatiu

Fomenta la
Formació
 dels voluntaris

Facilita
Informació

incaVoi

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Benestar Social
 Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

Treballar no és cosa de nens

■ L'exploració laboral infantil afecta uns 250 milions de nens d'entre 4 i 15 anys

BARCELONA.—La Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets dels Infants, signada per gairebé tots els països, recorda que els governs han de protegir els infants contra qualsevol mena d'exploració: «dels treballs perillosos o perjudicials per a la seva salut o la seva educació» (article 32); «de les drogues perilloses» (article 33); «dels abusos sexuals» (article 34); «de la possibilitat de ser segrestats o venuts» (article 35); «de qualsevol altra forma d'exploració» (article 36).

André Malraux va dir una vegada que no sabia gaire bé què era la dignitat humana, però que sí coneixia què era la humiliació. L'exploració laboral infantil s'inscriu dins d'una de les formes d'esclavatge dels pobles, les classes, els individus, les races i les cultures. El dia 1 de juny finalitzava a Ginebra la Marxa Global contra l'exploració laboral infantil que havia començat el 17 de gener a Manila. Van ser gairebé cinc mesos de reivindicacions per tal d'aconseguir una major sensibilització i mobilització de l'opinió pública per fer que els estats ratifiquin, reforcin i compleixin les convencions i les lleis existents sobre el

treball infantil i l'educació. La fita és desplegar programes educatius adequats a la realitat social de cada país per tal d'impedir i eliminar l'exploració laboral infantil.

És molt difícil conèixer les xifres exactes, però, segons l'OIT (Organització Internacional del Treball), són aproximadament 250 milions els nens d'entre 4 i 15 anys que treballen als països en desenvolupament. D'aquests, uns 120 milions ho fan a jornada completa, en unes condicions d'exploració que hipotenquen el seu futur perquè n'impossibiliten l'educació i posen en perill la salut i el creixement físic, mental, moral i social.

Segons Ramon Buscallà, director general d'Atenció a la Infància (AI), cal prevenir i controlar l'absentisme escolar per part de les escoles en connexió amb la xarxa primària d'assistència social, així com els possibles nois no escolaritzats. A més, Buscallà, com a màxim responsable de la delegació general d'AI, diu que l'exploració laboral infantil no ens pot deixar indiferents. Buscallà afegeix que cal complir la convenció 138 de l'OIT: «Edat mínima per treballar 15 anys als països industrialitzats i 14 als que estan en vies de desenvolupament; feines suaus a partir dels 13 anys als països industrialitzats i a partir dels 12 anys als altres.» Aquest tractat també prohibeix la feina que pugui amenaçar la salut, la seguretat o la moral dels menors de 18 anys.

De la seva banda, el director de Comunicació i Educació d'Intermón, Xavier Masllorens, creu que la comunitat internacional té l'obligació de reconèixer el problema i lluitar contra la pobresa com a principal causa de l'exploració laboral infantil. A més, diu Masllorens que «els Estats han de prendre mesures tant en l'àmbit legislatiu com en els àmbits educatiu i econòmic». També és fonamental que la societat civil s'impliqui en aquesta lluita: no només als països del Sud (prenent cons-

ciència de la gravetat del problema) sinó també al nostre propi entorn.

Segons el sociòleg pakistanès Nazar Alí Sohall el problema té difícil solució: «Quant més indigent és una població més gran és la seva tendència a tenir molts fills que ajudin al manteniment de la família. Si la família és, a més, analfabeta i els fills no van a l'escola, la població s'enfonsa més i més en el subdesenvolupament i la pobresa.»

Francesc Domènech

250 milions de nens lluiten per sortir del seu esclavatge

Ara que tinc quinze anys

■ L'aniversari de Catalunya Ràdio reuneix milers de persones al Tibidabo

BARCELONA.—Catalanitat, qualitat i servei públic: aquests són els trets distintius de Catalunya Ràdio. El diumenge 20 de juny la ràdio nacional de Catalunya va celebrar el seu 15è aniversari amb una programació especial des de la muntanya màgica del Tibidabo: 15 anys sent competitiva; 15 anys defensant la llengua i la cultura catalanes; 15 anys lluitant per la normalització i el pluralisme; 15 anys construint la identitat del país.

692.000 oients: aquest és el bagatge de Catalunya Ràdio, la ràdio líder d'audiència a Catalunya, la fita més alta de la seva història. A més, les emissores de la Generalitat passen per un dels seus millors moments. Miren cap el futur i aposten per les noves tecnologies: la seva web a Internet ha rebut més de 700.000 visites, la programació arriba a Europa i a Amèrica via satèl·lit i ja s'estan preparant canals temàtics per quan la ràdio digital terrestre arribi al nostre país. Com li podríem agrair aquests èxits? Amb un homenatge com Déu mana.

«Tots hem de donar-nos l'enhorabona, l'èxit és col·lectiu; tant seu com nostre», explica en Carles, una de les més de 10.000 mil persones que van pujar el diumenge al Tibidabo. La festa d'aniversari va començar a les dotze del migdia amb una cercavila a càrrec dels personatges del Club Super 3 i dels gegants de Lleida, que van animar la quitxalla amb la seva presència. Durant tot el matí no hi van faltar les actuacions castelleres amb els Minyons de Terrassa i els Joves Xiquets de Valls. La cantant cubana Lucrècia va ser l'encarregada de clausurar la programació del matí. A la tarda, la companyia teatral El Musical més Petit va obrir el repertori de concerts a càrrec de músics i grups en llengua catalana com Tomeu Penya, Sau, Marina Rossell, Gossos, Sopa de Cabra, Quico Pi de la Serra i Ja t'ho diré.

Petits i grans van poder gaudir durant més de dotze hores de les atraccions del parc. Ni els col·lapses circulatoris, ni la pujada a la muntanya, ni la forta calor, van poder evitar que tothom s'ho passés d'allò més bé. Gràcies i felicitats, petitona. Recorda, però, que encara no ets major d'edat. (F.D.)

EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.

Demani't a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!

La clonació animal, una esperança per a la medicina

■ Ian Wilmut, el «pare» de l'ovella Dolly, parla dels seus avantatges

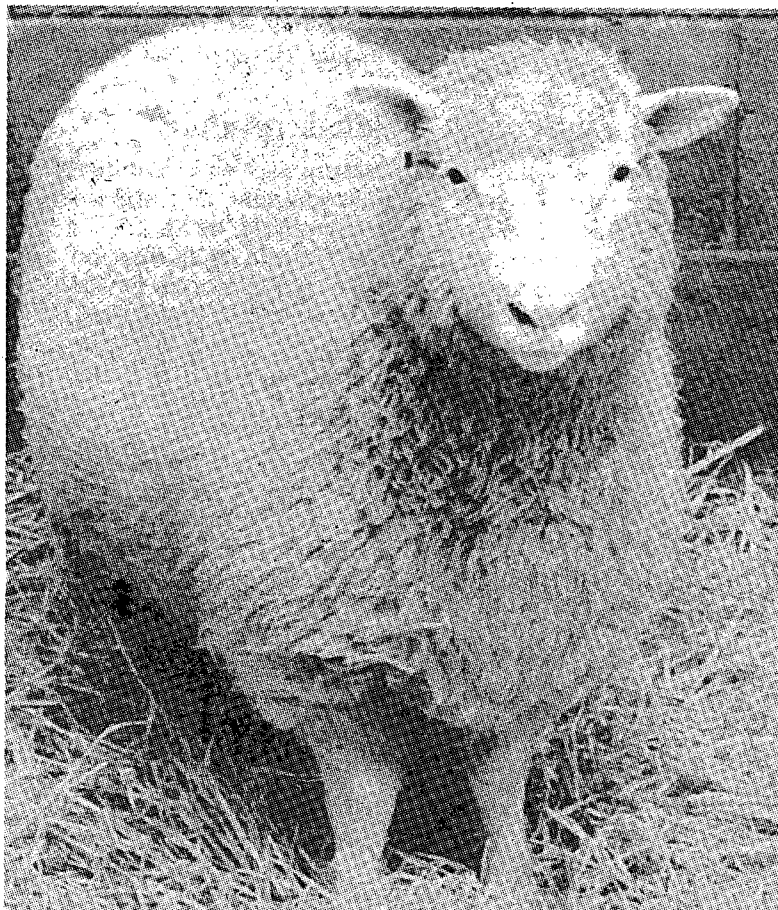
BARCELONA.— El Museu de la Ciència de la Fundació "la Caixa" va ser el marc que va acollir una interessant conferència impartida pel professor Ian Wilmut, el director de l'equip que va aconseguir, el febrer de 1997, el naixement de l'ovella Dolly, el primer

mamífer clònic. Des del moment en què Dolly es va convertir en una de les estrelles dels informatius de televisió, el debat sobre la clonació —sobretot, el referent a la possible futura clonació d'éssers humans— és un dels temes que aixecat més polèmica arreu del món.

El científic britànic va dir que el clonatge obre un futur de característiques insospitades per a la humanitat, especialment en el sector de la biologia, la medicina i l'agricultura. S'estudia la possibilitat de crear animals per a una funció determinada. Per exemple, vaques que produeixin més llet o porcs que siguin útils per transferir òrgans a éssers humans.

«Més de cent mil persones —va afirmar Wilmut— moren cada any al món per no rebre un trasplantament a temps. El nostre repte és aconseguir que els òrgans de porc es puguin trasplantar a pacients humans.» Ara com ara aquesta hipòtesi de treball és inviable, atès que els òrgans dels porcs no són compatibles amb els nostres. En el futur, els canvis genètics dels porcs, produïts a través de la clonació, podrien assegurar el subministrament de cors, fetges o ronyons a persones.

Ian Wilmut va assenyalar que altres aplicacions possibles de la clonació animal podrien ser l'ajut en la recerca d'una teràpia contra la fibrosi quística i el desenvolupament de cèl·lules per tractar malalties específiques, com el Parkinson, la diabetis, la distròfia muscular o algunes formes de ceguesa. «Tot això anirà passant en els propers vint anys», va pronosticar.

Dolly, el primer mamífer clònic.

Wilmut va parlar també sobre la hipotètica i polèmica clonació d'humans. Va manifestar que la por que mostren molts individus davant d'aquesta possibilitat no és real i que la majoria de les aplicacions sinistres que se li atribueixen «tan sols estan reservades per a una

pel·lícula de ciència-ficció». La idea que algunes dictadures podrien utilitzar aquesta tecnologia «no té cap mena de sentit», va puntualitzar el pare de l'ovella Dolly. «Fins i tot —va remarcar—, si s'aconseguís clonar éssers humans, cosa que ara és impossible, encara que fossin físicament idèntics, tindrien personalitats ben diferents.» Wilmut va afegir el següent: «Si féssim una còpia de Saddam Hussein, potser ens sortiria una excel·lent persona.»

Miquel Àngel Codina

Vers la construcció d'una política social a les ciutats

BARCELONA.— Recentment va tenir lloc al Saló de Cent la presentació del Pla integral de desenvolupament dels serveis socials per a la Ciutat Comtal. En aquesta iniciativa han participat, entre d'altres entitats, l'Ajuntament de Barcelona, la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació, Càritas Diocesana, Comissions Obreres, Creu Roja de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Unió General de Treballadors.

Set són els punts que integren aquesta experiència innovadora a Europa pel que fa a la planificació de la política social: el nou servei per al finançament de les entitats, el banc d'estudis d'interès social, les empreses compromeses amb la comunitat, la marca de qualitat per als serveis a la gent gran, la xarxa de la ciutat per a l'atenció de persones sense sostre, la salut mental i els serveis socials i, finalment, la prevenció en els serveis socials d'atenció primària.

La consolidació de les associacions en la prestació dels serveis i, per tant, en el pluralisme de l'oferta de serveis a la ciutat, la inversió de nous recursos en l'acció social i la implicació de nous agents, a partir de la col·laboració de les empreses en iniciatives socials, són algunes de les novetats d'aquest projecte.

La creació d'una *web* pròpia del Pla integral comporta, més enllà dels beneficis d'aquesta tecnologia com a sistema de divulgació d'informació —baix cost, possibilitats d'actualització permanent i accés universal—, un impuls a una de les finalitats cabdals d'aquesta iniciativa: ser un marc de referència i un element cohesionador per al conjunt dels serveis socials de la ciutat de Barcelona, facilitant l'intercanvi i la comunicació entre totes les institucions i entitats que actuen en aquest àmbit. (C.C.)

BALCLIP'S
SALA DE SUBASTAS

DES. DE 1979

932 175 607
932 377 663

**COMPRA VENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT**

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

**VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA**

**VALORACIONS GRATUITES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Els Tres Tombs, un signe d'identitat catalana

SANT PERE DE RIBES.— El 21 de juny va tenir lloc la I Trobada de la Federació Catalana dels Tres Tombs. Aquest acte va aplegar, per primera vegada a la història, representants dels més de trenta municipis d'arreu de Catalunya que celebren la tradicional festa dels Tres Tombs al llarg de l'any. Organitzada per l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes i la Federació Catalana dels Tres Tombs, i amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, aquesta festa ha donat un impuls ferm i decidit a una de les celebracions més arrelades a la tradició catalana. (C.C.)

«Més que aprendre a envellir o a morir, cal aprendre a viure»

Dormir bé, aixecar-se aviat, fer Tai-Chi, ser optimista, prendre el sol, oblidar-se del temps, menjar a gust però no gaire... Aquestes són les normes senzilles que regeixen El Rincón del Silencio, un racó que el pare Peter Yang va fundar fa gairebé 20 anys per apropar a Occident la saviesa popular de la Xina.

—**Pare Yang, quan va arribar a l'Estat espanyol?**

—El 1949 el govern espanyol va concedir a la Xina 130 beques, 15 per a estudiants i 15 per a seminaristes. Jo vaig ser designat per a una d'aquestes beques i vaig arribar a Espanya el 7 d'octubre de 1949.

—**Quan va arribar a Espanya ja era sacerdot?**

—Sí, perquè al principi no hi havia cap problema a la Xina per practicar el cristianisme. Després, els comunistes van avançar i vaig haver de marxar.

—**La seva família deuria sentir molt el seu exili.**

—També ells estaven en perill si em quedava. El meu poble era de religió cristiana i tothom vivia en pau i ningú no anava a les reunions del partit. Un dia, els comunistes ens van venir a esperar a la porta de l'església, i a punta de fusell van obligar la gent a anar a la reunió. Tres companys seminaristes i jo ens vam escapar per darrere de l'església i ens vam refugiar a casa meua, que estava molt a prop. Les coses es posaven molt difícils.

—**Ha tornat al seu país?**

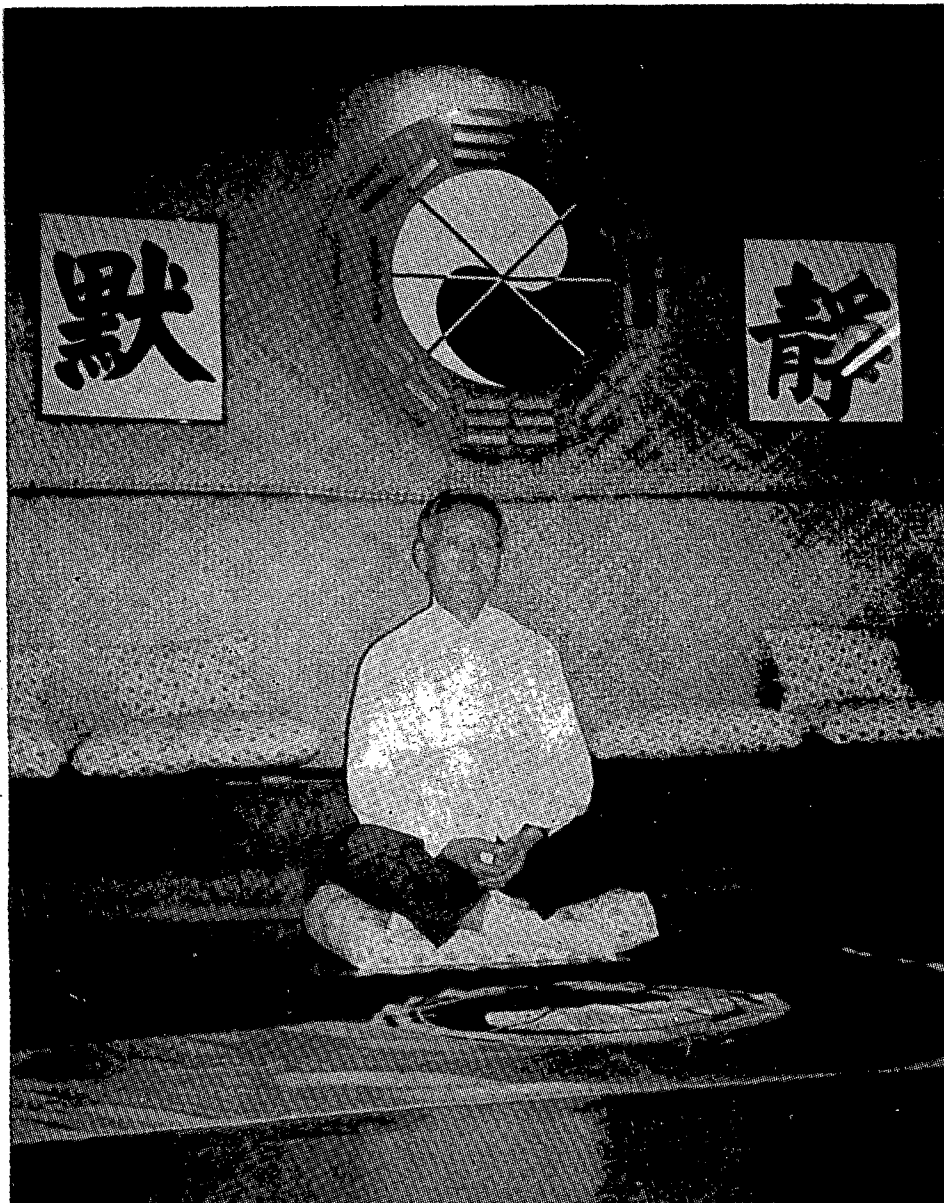
—En els anys cinquanta el periòdic de la Xina portava els nostres noms i deia «30 anticomunistes han fugit a Espanya», però el 1979 vaig poder tornar per primera vegada.

—**Quin pensament li produeix pensar en tot això?**

—Penso que el pitjor que pot fer l'ésser humà és manipular la llibertat de l'altre.

—**Es parla molt de la saviesa oriental. ¿Què és aquesta «saviesa popular xinesa» que l'occidental desconeix?**

—Es tracta fonamentalment del sentit de la vida. A Occident tot va molt de pressa, tothom parla d'amor però, en general, no s'estima de veritat. El veritable sentit de l'amor és de lliura-

El P. Peter Yang al saló d'estudi de «El Rincón del Silencio».

ment i de servei. Occident ensenya a pensar, Orient ensenya a sentir.

—**Com és la vida per a un xinès?**

—És una experiència, un viatge, si no l'aprofites el perds. Si una persona assaboreix la vida en cada moment no s'ha de sentir sola o angoixada. Més que aprendre a envellir o a morir cal aprendre a viure.

—**I com s'aprèn a viure?**

—Li recitaré el nostre decàleg: acceptar, aprovar, acatar, conformar-se, realitzar; sentir, fer, estimar, somriure,

sempre disposat a servir; no penseu, no parreu, no pregunteu, no dubteu, no us exciteu. Si cada dia fas això no et sentiràs sol ni angoixat. Tot i així, tenim un «Decàleg d'urgència» per a persones que se senten molt malament.

—**Quines activitats porteu a terme a El Rincón del Silencio?**

—Es llegeixen diversos textos i es

reflexiona sobre ells. S'aprèn a respirar amb calma, assaborint l'aire que entra i surt de nosaltres. També fem tertúlies i trobades en altres llocs, amb la naturalesa, i es practica el Tai-Chi.

—**Què és el Tai-Chi?**

—Tai-Chi significa «Suprem últim»

i es representa com a Ying-yang, un cercle dividit en dues parts iguals que s'abracen en una corba fent una «essa». Cadascuna d'aquestes parts té un color diferent, blanc o negre, i representa cada un

dels principis en cada ésser: el blanc i el negre, el bo i el dolent, el proper i el llunyà. El Tai-Chi com a activitat és una mena de gimnàstica coordinada amb la respiració que es practica d'una manera molt lenta, per això és ideal per a persones d'edat.

—**I què és el Tai-Chi zen cristià?**

—Zen és una paraula d'origen xinès, xan, el significat de la qual és

«Penso que el pitjor que pot fer l'ésser humà és manipular la llibertat de l'altre»

contemplació, observació, atenció, en resum, ulls oberts. Xan, o sigui zen, és la projecció del Tai-Chi.

—**Als seus 77 anys, es manté així de flexible gràcies al Tai-Chi?**

—Sobretot, per l'actitud joiosa que tinc cada dia.

—**Què aconsellaria a les persones que no se senten tan joioses com vostè?**

—Els diria que aprenguin de la manera de viure dels xinesos. Aquí a Occident les coses van molt de pressa, no hi ha paciència. Cada persona ha vingut a aquest món amb una missió i el seu deure és complir-la. Potser el gran mal d'Occident ha estat col·lectivitzar la responsabilitat, ja que cadascú té la seva i el seu treball a fer. Tant de bo que en el moment oportú poguéssim cridar: Missió complerta!

—**Com podem sentir en el nostre interior aquesta serenitat que vostè transmet?**

—Fora del cap l'odi no existeix, ni la mort tampoc. Si algú no té odi dins seu, per a aquesta persona l'odi no existirà. S'ha de treballar cada dia el decàleg que he dit abans. I, si vol, pot venir a passar una estona amb nosaltres. El Rincón del Silencio els acollirà amb molt de gust. (M.R.B.)

**EL RINCÓN DEL SILENCIO
C/ FLORIDABLANCA, 133
BARCELONA**

La veu del metge

Conèixer el nostre cos

Les experiències de la vida són «aliments que digerim» amb compromís i discerniment per poder extreure'n les emocions i coneixements que són necessaris per conformar la nostra personalitat.

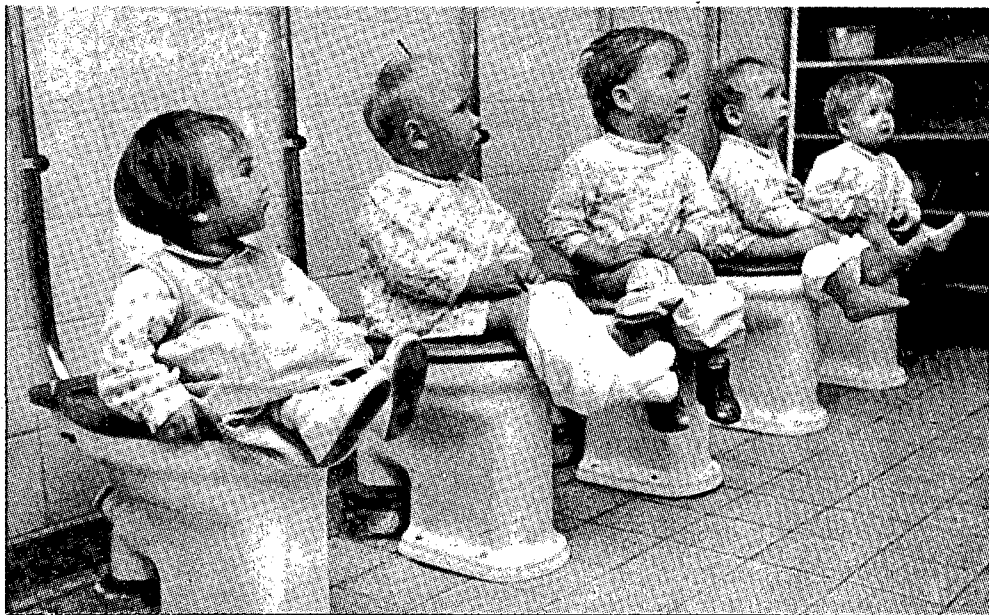
Algunes vegades les vivències poden quedar retingudes al nostre interior. Com en l'intestí, cal que l'esfínter anal automàtic i el voluntari estiguin oberts per permetre evacuar tot allò que ja no és necessari. Una forma de fer salut podria ser tenir la voluntat inconscient i conscient que el passat «passi» realment.

L'esfínter anal té un doble mecanisme: un d'intern, que és automàtic i s'obre davant d'una arribada de massa fècal, i un altre, més extern, que depèn de la voluntat conscient. És necessària l'obertura dels dos —el conscient i l'inconscient— perquè una evacuació sigui possible. Si la persona no vol, l'esfínter extern no s'obre i el cos no tornarà a intentar-ho fins que una nova massa arribi al sigma-recte. En aquest temps d'espera, un reflex provocat voluntàriament no és tan eficaç com el que es produeix de manera natural. Les persones que inhibeixen sovint el reflex natural acaben per patir restrenyiment crònic.

Dr. Ferran L. Tognetta

Membre del Consell Consultiu de la Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

La digestió dels records

Marga és una bona dona. Ha dut amb empenya i èxit totes aquelles coses que la vida li ha posat al davant: un marit que ja va morir, dos fills, i, en l'època més dura, una feina. Tot en ella és agradable i alhora jovial, però avui entra a la consulta amb cara de preocupació.

—Doctor, fa una setmana que no vaig de ventre. Vull que em doni alguna cosa que m'ajudi a solucionar-ho i sobretot que m'expliqui per què em passa tan sovint.

El metge, després de fer-li algunes preguntes per veure si la seva dieta era adient i descartar una malaltia greu, li explica que el problema no és de fa una setmana, sinó que es

va iniciar a la joventut i que cada cert temps se li pot manifestar.

—És molt probable que quan vostè era jove no anés a evacuar en el moment que el seu cos ho demanava i aquesta situació, a poc a poc, ha provocat una alteració del mecanisme natural.

—Sí, sí —contesta Marga—, jo em retenia per motius d'educació i després ja no calia que hi anés.

—Li receptaré un medicament, però vostè ha d'intentar reeducar el seu intestí per tornar a funcionar el mecanisme natural, si no, pot passar que després d'un temps el medicament no sigui tant efectiu.

Marga, contenta de la visita, es compromet a fer allò que el metge li ha recomanat. (F.L.T.)

Tens una cafeteria, un restaurant o un negoci del ram de l'hostaleria?

Vols anunciar-te a Catalunya Cristiana?

La recepta de la Tieta Montserrat

t'està esperant.

Cada setmana una recepta de cuina i el teu establiment anunciat al costat.

Truca al
934 905 988
i demana informació

El càncer de pròstata és el més freqüent en l'home

CADIS.— El càncer de pròstata és el més freqüent en l'home i la segona causa de mort masculina després del càncer de pulmó, segons va dir el coordinador nacional del grup d'Oncologia de l'Associació Espanyola d'Urologia, Eduardo Solsona, durant la conferència que va pronunciar del 15 al 17 de juny en la LXIII edició del Congrés Nacional d'Urologia. També va afirmar que més d'un milió i mig d'espanyols, entre els 50 i els 70 anys, tenen actualment alts índexs de risc de patir la malaltia, per tant és fonamental la detecció precoç per controlar-la.

Els metges creuen que el factor genètic juga un paper molt important en l'aparició de la malaltia, que té una més gran incidència en la raça negra. Les persones amb familiars directes afectats de càncer de pròstata tenen una més gran predisposició a patir-la, tot i que també influeixen factors alimentaris i mediambientals.

Eduardo Solsona va insistir que en el moment en què un home detecti algun tipus d'anomalia en miccionar o trastorn en la seva forma habitual d'orinar ha d'anar immediatament a l'uròleg. El diagnòstic precoç en el càncer de pròstata és molt complicat, com ho demostra el fet que el 30% es detecta quan ja hi ha metàstasi, i alhora és molt important perquè tan sols és curable en estats inicials. Quan el tumor està localitzat dins de la pròstata, el tractament és fonamentalment quirúrgic perquè ofereix més possibilitats de curació. La radioteràpia també és eficaç, tot i que amb resultats inferiors. Malgrat que les operacions tenen efectes secundaris, com la impotència sexual o la incontinença urinària, l'índex de mortalitat és molt baix, va assenyalar Solsona.

Montse Sans

cultura

Josep M. Folch i Torres, un català il·lustre

■ Dos ideals van configurar tota la seva obra: l'amor a Déu i a la pàtria

MONTSERRAT.—L'eximí escriptor, apòstol i formador de la joventut Josep M. Folch i Torres va ser objecte d'un homenatge el 13 de juny passat. Al Camí dels Degotalls es va inaugurar un monòlit que perpetuarà la seva memòria a l'imponent massís montserratí.

Tota la seva vida és el fruit d'un «net de cor». Dos grans ideals van configurar tota la seva obra: l'amor a Déu i a la pàtria. Es va esmerçar per endinsar aquests principis en el cor dels joves, alhora que tractava que els homes i les dones del futur fossin bons cristians i bons patriotes.

El 9 d'octubre de 1920, inspirat per l'Esperit Sant, Folch i Torres va proclamar Els Pomells de Joventut, sens dubte, el moviment juvenil més important d'abans de la guerra civil espanyola: Aquesta proclamació va colpir pregona-ment el jovent de l'època. Els Pomells de Joventut van aconseguir una brotada molt nombrosa arreu de Catalunya i els seus fruits, tal com esperava el seu fundador, es van multiplicar com les gotes d'una fèrtil pluja d'abril.

A l'acte van ser presents —físicament o moralment— els diferents estaments catalans. Entre tots els assistents afluïa

Ramon Folch i Camarasa, amb l'hereuet i la pubilleta d'Argentona, davant del monòlit dedicat al seu pare, Josep M. Folch i Torres.

el desig de demostrar la seva estima i admiració envers Josep M. Folch i Torres. La idea de retre-li un homenatge va néixer dels amics que van organitzar el VI Romiatge de Puiggraciós a Montserrat. Si bé la simpatia, bonhomia i carisma que atresorava aquest català il·lustre va motivar que la iniciativa de seguida s'anés escampant per tot el Principat, com portada per les ales del vent.

Des d'ara, la persona que vagi a Montserrat a venerar la nostra estimada patrona, la Moreneta, no pot deixar de visitar el monòlit del Camí dels Degotalls, una obra rellevant de l'escultor Francesc Fajula. Podrà dipositar al peu del monument un ram de flors i un trosset de cor, per honrar la memòria de qui tant va estimar la nostra «dolça Catalunya» i va ensenyar a estimar-la.

El romaní que embolcalla de dolces flaires els penyals montserratins és el testimoni del signe extern de l'amor d'un poble que, trenant una immensa sardana, avança donant-se les mans. Un signe acarolat cada jorn, des de la sortida a la posta del sol, pels cants dels escolanets i de la comunitat benedictina. Aquestes belles realitats esdevenen un homenatge perenne al nostre mestre estimat, que va deixar-nos un llegat molt preuat d'amor, de pau i de serenor.

Joan Cusachs

L'amfiteatre de Tarragona reviu el martiri de sant Fructuós

TARRAGONA.— Per tercera vegada l'amfiteatre de la ciutat ha commemorat el martiri del primer bisbe de Tarragona, sant Fructuós, i dels seus dos diaques, també sants, Auguri i Eulogi. L'escenificació dramàtica de la Passió de sant Fructuós va tenir lloc el 19 de juny davant d'uns 1.200 espectadors, entre els quals s'hi trobava l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach. L'actual representació va comptar amb el patrocini de l'Ajuntament de Tarragona.

El públic assistent va seguir amb molt interès cadascuna de les sis escenes de la peça teatral basada en les actes martirials de sant Fructuós. Va aplaudir amb entusiasme la magnífica interpretació dels actors de l'Associació Cultural Sant Fructuós de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, en un marc únic i natural dels fets produïts l'any 259, sota la persecució de Valerià.

A l'entrada de cada escena un cor de dones, a semblança del teatre grec, actuaven com a narradores. L'argument de l'obra s'inicia quan Aureli, soldat cristià i servidor del poble romà, s'assabenta de la intenció del governador Emilià de fer detenir el bisbe Fructuós i els seus dos diaques, als qui aconsella fugir. Cristians

esporoguits es reuneixen amb el bisbe als afores de la ciutat, on el prelat fa pública la seva decisió d'afrontar la persecució i de testimoniar la seva fe amb el sacrifici de la pròpia vida i la dels seus diaques. Ja a la presó, fins i tot bategen un reclús.

Posteriorment, el governador Emilià fa cridar els màrtirs i en un judici ràpid i inflexible, el bisbe i els diaques són condemnats a morir cremats vius a l'amfiteatre de Tarragona el 21 de gener de l'any 259. Segurs de la salvació que esperen, es lliuren al martiri d'una forma abnegada i valenta. Preguen per l'Església universal i reconforten la comunitat cristiana amb la promesa que a Tarragona mai no hi mancarà un pastor.

Una obra estrenada el 1990

La Passió de sant Fructuós és una obra d'Andreu Muñoz Melgar, que va ser presentada el 23 d'abril de 1989. És un drama sacre basat en les actes martirials de sant Fructuós i dels dos diaques —les més antigues de la península Ibèrica— i és l'únic d'aquestes característiques que té la ciutat de Tarragona. El 21 de

gener de 1990 l'obra es va estrenar a la catedral de Tarragona. Es va escenificar dues vegades més, a l'amfiteatre, el 29 de juny de 1990 i el 27 de juny de 1992, dins dels actes del IX centenari de la restauració de la seu metropolitana de Tarragona.

Muñoz Melgar ha assenyalat que «tot el vestuari i els materials han estat copiats amb exactitud dels originals del segle III, sense obviar ni un detall, amb un pressupost global de cinc milions de pessetes». De la part musical s'encarrega l'Schola Cantorum dels Amics de la Catedral, dirigida per Mn. Miquel Barbarà. En el projecte musical ha participat també el mestre tarragoní Joan Juncà.

L'obra té en total un repartiment d'uns quaranta actors, vint col·laboradors en infraestructura i unes 150 persones que integren el cor i l'orquestra. La representació s'ha sumat als actes commemoratius del 25è aniversari de la creació de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades i els 10 anys de la formació de l'Schola Cantorum.

Joan Boronat

El Museu de Mn. Cinto, testimoni del final de la vida del poeta

BARCELONA.— Al parc de Collserola hi ha un senzill museu dedicat a l'escriptor i poeta mossèn Cinto Verdaguer, que va ser testimoni dels últims dies de vida del literat de Folgueroles. Es tracta d'una masia, de nom Vil-la Joana, on Verdaguer va viure una temporada fins al dia de la seva mort, el 10 de juny de 1902, a causa de la tuberculosi. Per la seva malaltia, els metges li havien recomanat els aires marins, per la qual cosa va acceptar el 1874 el càrrec de capellà a la Companyia Transatlàntica. En un dels seus viatges va escriure *L'emigrant*. La malaltia no millorava i va fer de capellà al Palau de Comillas. Més endavant va ser destinat a la Gleba. En agreujar-se la malaltia, el seu amic Ramon Miralles li va oferir Vil-la Joana.

Al museu es poden contemplar multitud de records, premis literaris, entre els quals destaca el premi dels primers Jocs Florals que va guanyar, l'altar on va dir la seva última missa, el seu despatx i la galeria on gaudia de les vistes de Montserrat. (C.C.)

El Museu de Mn. Cinto està ubicat a la masia Vil-la Joana.

Neix un institut de Ciències Religioses telemàtic

BARCELONA.— L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (Iscreb) treballa en la creació d'un programa d'estudis de teologia per via telemàtica. La secretaria de l'Iscreb posarà en marxa aquest programa l'any 1999 i serà accessible des de diferents llocs del món. Aquest nou programa a distància obre moltes possibilitats de formació per a persones d'Amèrica Llatina que es dediquen a tasques pastorals i evangelitzadores i que, per la distància, no poden continuar la seva formació. (C.C.)

III Cartell de Premis Vila de Torredembarra

TORREDEMBARRA.— El periodisme, la pintura, la fotografia, la poesia i la narrativa són els protagonistes del concurs III Cartell de Premis Vila de Torredembarra, convocats pel Patronat Municipal de Cultura. El Premi Nacional de Periodisme Mañé i Flaquer té com a tema *La demografia a Europa i la integració dels immigrants*. El Premi d'Arts Plàstiques Pere Romeu és doble (pintura i fotografia). El Premi de Poesia Pere Badia és de tema lliure, al igual que el Concurs Literari de Narrativa Juvenil Antoni Roig, que va adreçat a nois i noies de 14 a 19 anys. El termini d'admissió de les obres és el 30 de setembre. Per a més informació, podeu dirigir-vos al Patronat Municipal de Cultura, c/ Capella, 6 - 43830 Torredembarra, tel./fax 977 643 888. (C.C.)

Premi Mundial Fernando Rielo de Poesia Mística

MADRID.— El Premi Mundial Fernando Rielo de Poesia Mística ha convocat la seva XVIII edició amb una dotació més alta que en edicions anteriors. De 800.000 pessetes passa a un milió. Altres modificacions són que es publicarà l'obra guardonada i s'amplia la convocatòria a obres escrites en anglès o traduïdes a aquest idioma. L'objectiu d'aquest premi és descobrir aquells autors, la poesia dels quals uneixi l'experiència mística i la profunda significació religiosa amb una qualitat literària, que aportin a la societat uns valors espirituals, culturals i transcendents. (C.C.)

Trobada dels Centres de Cultura Popular y Promoción de Adultos

MADRID.— Recentment va tenir lloc a la Ciudad Deportiva del Real Madrid la primera trobada de Centres de Cultura Popular y Promoción de Adultos amb l'objectiu de donar a conèixer aquesta fundació que, des de 1983, es dedica a la promoció i educació integral de la dona. A partir de 1989 va quedar oberta als homes. Una missa presidida per l'arquebisbe de Madrid, Mons. Antonio M. Rouco Varela, va ser l'acte central de la jornada en la qual també hi va haver conferències, teatre, música, etc.

Aquesta fundació té el seu origen en una iniciativa dels Centres de Cultura Popular que el 1958 van crear les dones d'Acció Catòlica. El 4 d'octubre de 1983 es van constituir en fundació cultural privada. Actualment té 208 centres a diverses províncies de l'Estat espanyol. Els seus objectius són afavorir l'aparició d'una dona protagonista i creativa, donar suport a la seva incorporació plena a la societat amb consciència crítica i suscitar el compromís de la dona com a membre actiu de la comunitat eclesial i cívica. (C.C.)

UN CANTORAL
PER AL
TERCER MIL·LENNI

"Una veu exultant" és un cantoral amb 275 cançons amb melodies fàcils i amb textos de contingut bíblic.

Autor: Mn. Josep Soler pvre.
Pròleg: Cassià M. Just, abat emèrit de Montserrat.

- Per a la Missa, celebració de la Paraula, Sagraments... Advent, Nadal, Quaresma, Pasqua, Temps de durant l'any. Festes de Maria, dels sants...
- Doble edició: Una amb lletra i solfa (1.500 pts.) i altra sols amb la lletra (750 pts.). Tapa dura.
- Totes les cançons s'han gravat en 17 cassettes (1.000 pts. cada un) o 17 CD (2.000 pts. cada un).
- Versió en castellà: "Una voz jubilosa".

El Dr. Pere Farnés pvre., expert en litúrgia, escriu: "Feia falta un repertori com aquest. Serà un nou alè per a les nostres celebracions."

Adquiriu-ho a la vostra llibreria habitual.
Distribució: Editorial Claret, S.A. 08010 Barcelona.
Tel. (93) 301 0887. Fax.: (93) 317 4830.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Francesc Bayeu, pintor

L'Estat espanyol va dedicar el 1961 una sèrie de dos segells als refugiats. Aquest segell que veiem és un quadre de Francesc Bayeu, titulat *La fugida d'Egipte*. La seva numeració Yvert és la 1003/4. Francesc Bayeu i Subías (Saragossa, 1734 - Madrid, 1795) va rebre una excel·lent

instrucció pictòrica. El seu primer mestre va ser José Luján. Va guanyar un concurs organitzat per l'Acadèmia de San Fernando, de Madrid. Va entrar al Palau Reial gràcies a l'ajuda del mestre de la cort Antonio González. El 1765 va ser nomenat acadèmic i poc després li va ser concedit el títol de pintor de cambra. El 1788 va ser nomenat director de l'Acadèmia de San Fernando. És autor de moltes obres com *La conquesta de Granada* o *La coronació de la Verge*.

El llibre de la setmana

Transformar les vides

Transformar les vides alienes gairebé sense voler-ho. Unes vegades és l'exemple, d'altres la paraula, algunes, simplement, el contacte de la convivència... Aquest és el repte que potser es va imposar Isabel-Clara Simó amb la seva obra *El professor de música*.

No es tracta d'un discurs moral, ni tan sols moralitzant, però la presència d'Enric de Bellreguard en la vida de moltes persones —especialment dones— sembla l'element subversiu de les seves actituds, o el catalitzador dels seus somnis i inhibicions. El seu protagonisme és anorreador, i faci el que faci, amb la seva música, amb els seus ulls, amb el seu afany possessiu, trenca les coordenades de la normalitat.

No sabia dir què intenta l'escriptora d'Alcoi amb aquesta faula. El lector queda perplex amb els seus canvis de ritme narratiu, que unes vegades semblen el resultat d'una artesania molt cuidada i altres fruit de l'anarquia improvisadora. Els salts d'època i de segles poden desconcertar, com la presentació tipogràfica en una obra que a vegades avança precipitadament en tensió, que unes vegades és lírica, altres eròtica, algunes satírica i irònica com de qui escriu i es deixa endur del plaer de la paraula, i de la suposada sorpresa del lector.

El professor de música podria ser

un retaule medieval, o una faula explicada en un auditori exigent com és el dels pobles, ansiosos d'escoltar les antigues llegendes, com a l'edat mitjana.

L'escenari en què es mou Enric de Bellreguard és, inicialment, una casa castell, com després serà la ciutat de vells carrerons empedrats, d'artesans blanquers, o de fabricants de beuratges encantats. Després serà un reduït de tradicions, traslladada a l'època moderna, per acabar sent un lloc turístic per a visitants encuriosits, capaç de sorprendre's davant de les restes medievals, o amants del món clàssic.

Potser *El professor de música* vulgui ser una gran metàfora del que és la vida des de sempre, quan es veu travessada pel que és nou o s'ha d'enfrontar amb el que és inesperat, perquè es trenquen els esquemes de la rutina i del dia a dia de la majoria dels mortals.

El llenguatge d'Isabel-Clara Simó és de qualitat, i la seva capacitat de fabular és notable tot i que en aquestes pàgines hi ha moments de desmesura. Ens recorda en molts detalls al film *Teorema*, amb el poder catàrtic que Pasolini va voler concedir a una figura entre el mite i la humanitat, per satisfer

Isabel-Clara SIMÓ,
El professor de música.
Columna, Barcelona 1998,
155 pàg.

les seves pròpies obsessions. *El professor de música* és una novel·la que es deixa endur, massa vegades, per la fàcil dependent del grotesc quan presenta personatges clericals, i fa a la dona molt làbil davant situacions en les quals, de

sobte, irromp el sexe mantingut en repressió. És clar que situacions de l'estil del *Decameró* no són gaire acceptables.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Concurs de sardanes per a joves compositors

Amb motiu del seu trenta aniversari, la cobla del col·legi de Santa Maria de Blanes convoca un concurs extraordinari per a joves compositors de sardanes —l'edat dels interessats no pot superar els 25 anys. Serà el dia 31 de desembre de 1998.

Les sardanes concursants hauran de ser inèdites i originals; s'hauran de presentar per duplicat, instrumentades per a cobla d'onze instruments, i s'haurà d'adjuntar a cada partitura les partícules dels instruments i una reducció per a piano. Les composicions s'han d'enviar a l'Escola de Música del Col·legi Santa Maria de Blanes, apartat de correus 532 - 17300 Blanes, abans del 15 de setembre de 1998. Els premis establerts són: primer premi dotat amb 100.000 pessetes; segon premi amb 50.000 pessetes; i premi popular dotat amb 25.000 pessetes. El lliurament d'aquests guardons es decidirà per votació de sengles jurats: musical i popular, en el marc de les festes commemoratives del trenta aniversari de la cobla, que se celebrarà a l'esmentada població de la comarca de la Selva, el mes novembre de 1998.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIAL

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA

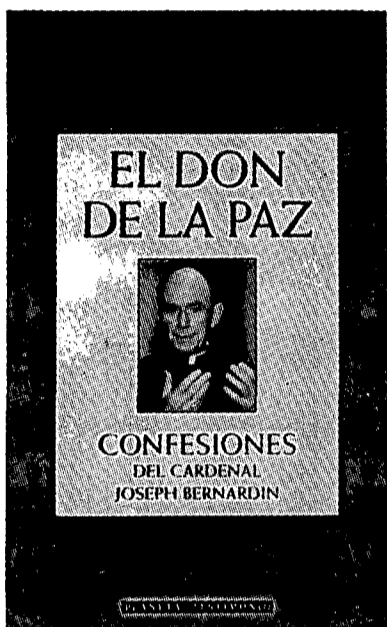
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Libres per viure l'espiritualitat

El llegat pastoral de Joseph Bernardin

«Amb tota sinceritat puc dir que estic en pau. I considero aquest estat com un do especial de Déu.» Aquestes paraules les va pronunciar el cardenal Joseph Bernardin l'agost de 1996 quan va anunciar la reactivació del càncer que patia, després de quinze mesos de remissió. Va morir el novembre d'aquell mateix any. Durant els dos últims mesos de vida, el cardenal va voler compartir les seves reflexions i intuïcions personals en aquest llibre. Sobre el teló de fons dels tres anys anteriors, que comprenen la falsa acusació de mala conducta sexual, el diagnòstic de càncer i la reparació d'aquesta malaltia, el cardenal Bernardin explica obertament i honesta la seva història. Acceptava la pau com un do de Déu. (C.C.)

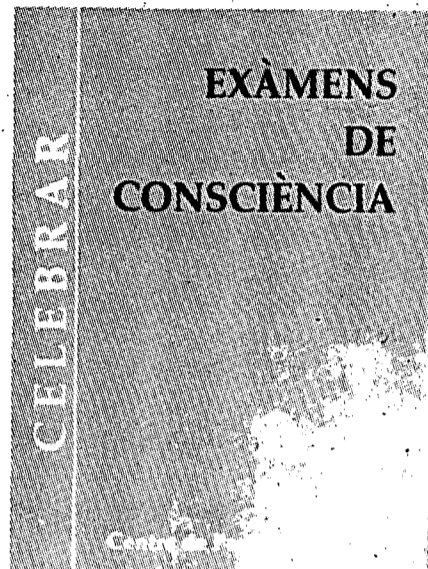

◀ **Cardenal Joseph Bernardin, *El don de la paz*. Editorial Planeta, Col·lecció Planeta-Testimonio, Barcelona 1998, 179 pàg.**

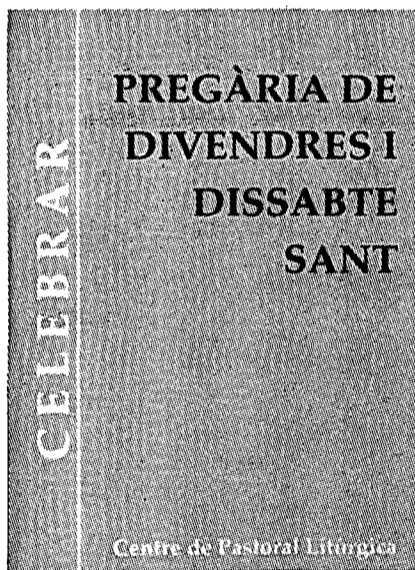
El camí de Déu

En aquest petit llibre s'ofereix un conjunt d'exàmens de consciència: deu per a un públic molt ampli i un de particular destinat als nens. Són exàmens variats, amb diferents punts de partida i amb un objectiu comú: trobar el camí de Déu. Tres són els usos principals que poden tenir. Primer, com a punts de reflexió per a les celebracions comunitàries de la penitència; segon, com a guia per reflexionar davant de Déu sobre el propi pecat de cara a la celebració individual de la penitència, i tercer, com a reflexió sobre la pròpia vida. (C.C.)

▶ **Exàmens de consciència. Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, Col·lecció Celebrar, Barcelona 1996, 56 pàg.**

La culminació de l'any cristià

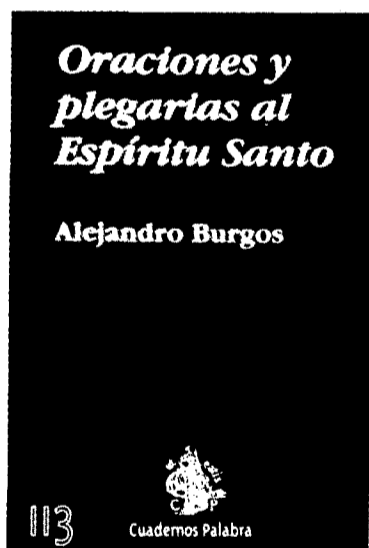
El Triduum Pasqual és el moment central de l'any cristià. A partir de la missa del Sopar del Senyor del Dijous Sant a la nit, celebrem els esdeveniments més decisius de la vida de Jesús, els fets d'on parteix la nostra fe i la nostra vida de creients. Aquesta obra presenta material d'oració per al Divendres i Dissabte Sant, que pot ser molt útil tant per ser utilitzat individualment com col·lectiva. (C.C.)

▶ **Pregària de Divendres i Dissabte Sant. Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, Col·lecció Celebrar, Barcelona 1997, 72 pàg.**

Aprendre de la saviesa dels sants

Aquesta obra recull un conjunt d'oracions que comprenen nombrosos aspectes i necessitats de la vida: des del desig d'aprofundir en els camins del tracte amb Déu fins a la petició per allò més entranyable o proper: el bé dels fills, la salut, l'angoixa o la desorientació. Els autors són sants famosos i sants desconeguts, sacerdots, religiosos, mares de família i, fins i tot, cantants. Sorgeix així un conjunt d'oracions de gran riquesa i varietat en el qual cada cristià pot buscar la seva pròpia via per intentar entrar en contacte amb l'Esperit Sant. (C.C.)

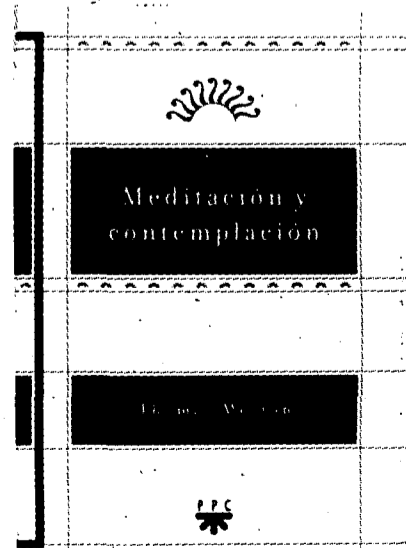
▶ **Alejandro Burgos, *Oraciones y plegarias al Espíritu Santo*. Editorial Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 1998, 172 pàg.**

La meditació, una tasca espiritual

Aquestes pàgines «no pretenen ser un tractat consumat, minuciós o exhaustiu; senzillament tracten sobre un dels pocs punts importants que tots hem de conèixer per poder meditar bé», afirma el seu autor, Thomas Merton. «Una de les principals raons —afegeix aquest mestre d'espiritualitat— perquè les persones que fan meditació fracassen (...) és perquè la fan amb poc entusiasme, sense posar-hi gaire interès.» La meditació és una tasca espiritual que requereix esforç i perseverància per part de la persona que vol realitzar-la. (C.C.)

▶ **Thomas Merton, *Meditación y contemplación*. Editorial PPC, Madrid 1997, 142 pàg.**

Canvis en la teologia moral

El que està en joc en l'Església d'avui —després de la publicació del Catecisme de l'Església Catòlica (1992) i de l'encíclica *Veritatis splendor* (1993) sobre l'ensenyament moral de l'Església— no és una realitat sectorial que afecta únicament alguns aspectes de la vida eclesial i de la missió de l'Església en la seva totalitat. En aquest sentit, aquesta obra és un compendi de predicació, doctrina i praxi. (C.C.)

▶ **Bernhard Häring, *Ensi hi va tot! Canvi en la teologia moral i involució*. Editorial Claret, Col·lecció Glossa, Barcelona 1995, 119 pàg.**

TELEVISIÓ

Diumenge 5

08.45 *Tiempo de creer* (programa religiós protestant setmanal)

09.00 *Pueblo de Dios*

«Un alto en el camino». En el Camí de Santiago, Piedrafita do Cebreiro és un lloc que convida a la reflexió i un testimoni de presència i encarnació de l'Església. Sacerdots, religioses de la Companyia de Maria i agents de pastoral rural atenen diversos llogarrets.

09.30 *Últimas preguntas*

«Televisión y familia: ¿enemigos? ¿colaboradores?». Avui dia la televisió és un element gairebé imprescindible en el si de la família. Representa tan sols un perill que cal evitar? O pot ser una eina que ajudi els pares en la formació dels fills?

09.55 *Testimonio*

«Santo Tomás apóstol». Gràcies als dubtes de sant Tomàs tenim l'oportunitat de conèixer la primera confessió pública de la divinitat de Crist i també de saber com donar testimoni d'aquesta divinitat.

10.00 *Santa Missa*

Amb la participació de la Coral Sarroca Nova de Sant Martí Sarroca (Alt Penedès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Jaume Girbau (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

10.45 Esglésies de Catalunya

Dilluns 6

17.15 *Pueblo de Dios*

Cada dissabte

09.20 *Signes dels Temps*

No hi ha programa fins a l'octubre.

Diumenge 5

09.55 *Néixer de nou* (programa religiós protestant mensual)

Ràdio Televisió Llinars

Cada divendres

21.00 *La veu de la parròquia* (dirigit i presentat per Jaume Abril).

Divendres 3

20.30 *Creure avui*

Tema d'avui: «Què fem per vacances?». Informatiu i cinema. (Dirigit i presentat per Ramon Safont-Tria.)

Dilluns 6

20.30 *Creure avui* (repetició del programa emès divendres)

Cada dijous

21.40 *Paraula i vida*

Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Cada divendres

13.40 *Paraula i vida* (repetició del programa emès dijous)

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO

De dilluns a divendres:

—de 8 a 8.30 *El Primer Cafè*

—de 8.30 a 21.00 *Ràdiofórmula musical*:

Butlletins cada quart d'hora amb informacions generals, de serveis, Església i culturals. Informacions esportives durant les tardes del cap de setmana.

Comentari de l'Evangelí a les 7.30 i a les 15.30.

Cada dia:

—de 5 a 8 *Ràdiofórmula musical*

—de 2 a 5 *Comentari de l'Evangelí, Espurna d'Alba, Música instrumental*

Dilluns

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*

21.30-22.00 *Música (Programa d'economia en preparació.)*

22.00-23.00 *Nit d'estels*

23.00-24.00 *Galàxia esport*

24.00-1.00 *Estima la vida - La font del gat*

1.00-1.30 *So de cine*

1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimarts

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*

21.30-22.00 *Créixer amb els anys*

22.00-23.00 *Nit d'estels*

23.00-24.00 *Viure el dia dia*

24.00-1.00 *Versió original - Com un tros de vida*

1.00-1.30 *Dos quarts de nit*

1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimecres

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*

21.30-22.00 *L'enigma*

22.00-23.00 *Nit d'estels*

23.00-24.00 *L'excusa*

24.00-1.00 *Bojos per la ciència - Panorama cultural*

1.00-1.30 *Mentides de bolero*

1.30-2.00 *Diccionari de cinema*

Dijous

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*

21.30-22.00 *Els veïns de l'escala*

22.00-23.00 *Nit d'estels*

23.00-24.00 *En família*

24.00-1.00 *Àgora*

1.00-2.00 *Estels de colors*

Divendres

21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*

21.30-22.00 *Un país a la motxilla*

22.00-23.00 *Nit d'estels*

23.00-24.00 *Temps d'acció*

24.00-1.00 *Amb llum pròpia*

1.00-2.00 *Obladit obladà*

Dissabte

7.00 *A cort obert*

8.00-8.30 *On tu em diguis*

8.30-21.00 *Ràdiofórmula musical*

21.00-21.30 *Des de Nashville*

21.30-22.00 *La veu del campanar*

22.00-23.00 *La porta del temps*

23.00-24.00 *Panorama de cinema*

24.00-2.00 *Fila 7 - Les novetats a cau d'orella*

Diumenge

7.00 *Raons per viure*

8.00-8.30 *On tu em diguis*

8.30-9.00 *Cova de clàssics*

9.00-10.00 *Tot sardana*

18.45 *Eucaristia*

21.00-21.30 *Els noms de la música*

22.00-23.00 *Contraatac*

23.00-24.00 *La vigília*

24.00-1.00 *Temps de paraula - Tornar a creure*

1.00-2.00 *A cel obert*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

de 8.30 a 8.45 *Informatiu mati*
de 14.00 a 14.15 *Informatiu tarda*
de 20.30 a 21.00 *Transparències*

Dilluns

21.30-22.00 *Els nostres tresors*
(programa en preparació)

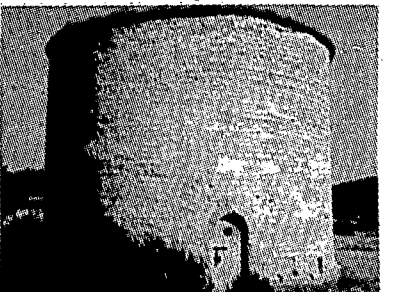
Dimecres

21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*

Dijous

21.30-22.00 *La taula de l'Evangelí*

24.00-1.00 *Monestir*

Dissabte

09.00-11.00 *Fent via*

12.00-12.30 *Ressò*

Diumenge

08.30-9.00 *La taula de l'Evangelí*

21.00-22.00 *Dret a la intimitat*
(programa en preparació)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangeli comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Angel Saiz.

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

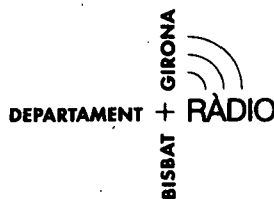

RÀDIO MOLINS DE REI

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *Notícies i El significat de l'Evangeli*. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.10h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 18.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.00h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dijous 19.15h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) dilluns 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dimarts 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) de dilluns a divendres 15.30h.

LA COVA DEL COUNTRY: espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.30h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dimarts 19.15h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) divendres 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dijous 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 9.00h.

LA PARaula DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Campodón i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 8.55h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.45h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la*

parròquia diumenge 10.00h. **R.Dos.84 Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 9.45h.

PUNT DE TROBADA: magazín setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. Té les seccions *Dels joves per als joves* i *el Costumari cristià*. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez. L'emet **Cope Figueres AM** i FM (1269 AM) i (88.0 FM) divendres 15.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emetem **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) últim divendres 14.00h.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emetem **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1:224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístico-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*. L'emetem **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emetem **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emetem **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emetem **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Móra d'Ebre-SER** (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emetem: **Ràdio Batea**, **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Ràdio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire

Tel. 93/ 490 59 88 - Fax: 93/ 490 20 35

**JULIOL ÉS EL MES
CONSAGRAT A LA
PRECIOSÍSSIMA SANG**

Barcelona

**• CELEBRACIONS DE LA MARE
DE DÉU DEL CARME.**— Per cele-

Talla de la Mare de Déu del Carme, donada, en acció de gràcies, pel seu escultor Baltasar Vidal Garcias, a l'església de Cala Figuera (Mallorca).

brar aquesta festivitat, del 7 al 15 de juliol hi haurà uns dies de reflexió i de preparació. Al llarg d'aquests dies, a les 19.00, hi haurà la pregària mariana, el sant rosari i la salutació a la Mare de Déu del Carme i, a les 19.30, se celebrarà l'Eucaristia amb l'homilia mariana i la salve cantada. Els dies 11 i 12 de juliol la pregària mariana serà a les 18.30 i l'Eucaristia, a les 19.00. El novenari el predicarà Mn. Jesús Sanz, rector de Sant Josep de Badalona. El 15 de juliol, solemnitat de la Mare de Déu del Carme amb eucaristies a les 8.00, 9.00 i 12.00. A les 19.30, concelebració presidida per Mons. Ricard M. Carles. Els actes se celebraran a l'es-

glésia de Nostra Senyora del Carme, c/ Sant Miquel, 44 - Badalona.

• **CARMELITES TERESES DE SANT JOSEP.**— El 8 de juliol, a les 12.00, clausura del procés de canonització de la fundadora Teresa Toda i Juncosa, sota la presidència de Mons. Ricard Maria Carles. Palau Episcopal - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DELS SANTS JUST I PASTOR.**— El 10 de juliol se cele-

brarà la festivitat de sant Cristòfol amb la tradicional benedicció d'automòbils a l'antiga capella de Sant Cristòfol (c/ Regomir - Barcelona). El culte a sant Cristòfol es va estendre arreu d'Europa durant l'Edat Mitjana, ja que es considerava el protector de les pestes, fams i tot tipus de calamitats. Sembla que a Barcelona la devoció es va iniciar entre els veïns del barri de Regomir. Durant els segles XVIII i XIX, el 10 de juliol, a més de la celebració religiosa es feia una gran fira, però el 1906 es va suprimir per part de l'Ajuntament. Segons una antiga creença, qui veia la imatge del sant estava salvat d'una mort violenta durant tot el dia i els caminants l'invocaben perquè els assegurés morir sota teulat. La Junta d'Obra, administradora de la capella, va pensar celebrar la diada com es feia a l'estranger: tot beneint els automòbils. Una idea que el Club Automobilista de Barcelona va acceptar, de manera que el 1907 van

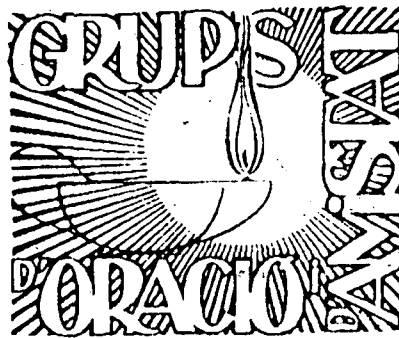
ser presentats deu cotxes. El primer que es va beneir era ocupat per Santiago Rusiñol, Ramon Cases i Miquel Utrillo. Aquest any, de bon matí, se celebrarà la missa i després es procedirà a beneir els automòbils amb l'entrega dels ramets d'espígol. Es convidà tots els automobilistes a participar-hi. Parròquia dels Sants Just i Pastor, riera de Sant Just, s/n - Barcelona, tel. 933 017 433.

• **CATEDRAL DE BARCELONA.**— L'11 de juliol, a les 17.00, benedicció

de la nova campana de la catedral de Barcelona, anomenada Montserrat per votació popular. L'acte se celebrarà al Pla de la Seu.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— Del 13 al 18 de juliol, exerci-

cis espirituals oberts a tothom, dirigits pel fundador dels grups, Dr. Josep M. Cases. Se celebraran a la casa de la Immaculada de Tiana. Per a més informació: Grups d'Oració i Amistat, Gran de Gràcia, 237, pral. 2a - Barcelona, tel. 932 181 005.

• **UNIVERSITAT INTERNACIONAL DE LA PAU.**— Del 16 al 19 de juliol, XV edició al Centre Borja amb encontre de representants de centres que treballen per la pau i sessions temàtiques i de debat. Centre Borja, c/

Llaceres, 30 - Sant Cugat del Vallès; tel. 934 175 385 i fax 934 340 027.

• **EXERCICIS PER A RELIGIOSES.**— Del 18 al 27 de juliol, sota la direcció del P. Román Llamas, o.c.d. Per a més informació: Religioses de Maria Immaculada, Missioneres Claretianes. Casa d'espiritualitat M. Antònia Paris, c/ Major de Sarrià, 169 - Barcelona, tel. 932 037 212.

• **CONVIVÈNCIA AMB CRIST.**— Del 25 al 31 de juliol, recés ignasià amb espiritualitat carismàtica i contemplacions actuades sota el lema *Tots foren plens de l'Esperit Sant*. Casa de Nostra Senyora de Montserrat - Caldes de Montbui, tel. 933 526 157.

• **«VIATGE AL PAÍS DE LES ÀNIMES».**— Fins al 31 d'agost, exposició de fotografies realitzades entre 1995 i 1998 sobre aspectes quotidians de l'animisme africà. Entrada lliure. Centre d'Art Santa Mònica, rambla de Santa Mònica, 7 - Barcelona, tel. 933 162 810.

• **FET AMB LES MANS.**— Fins al 27 de setembre, els alumnes de l'escola *Trat mostren les diverses aplicacions de les arts plàstiques en el treball artesanal i en la producció d'objectes útils o decoratius*. Entrada lliure. Centre Català d'Artesania, passeig de Gràcia, 55 - Barcelona, tel. 932 157 178.

• **GRUP D'OCI.**— El Centre Cristià d'Universitaris i Professionals ha organitzat el Grup d'Oci, una nova activitat per a aquelles persones que vulguin compartir en fraternitat el cap de setmana. S'organitzaran sopars, anades al cinema o al teatre, excursions, etc. La primera activitat del grup serà un sopar, on cada persona aportarà el que més li agradi. Per a més informació d'aquesta i altres activitats: CCUP, c/ València, 244, 3r - Barcelona, tel. 934 876 363.

• **EL «FULL DOMINICAL» A INTERNET.**— Des d'ara podeu consultar el *Full Dominical* a la pàgina informativa d'Internet: [Http://www.arquebisbatbcn.es](http://www.arquebisbatbcn.es).

«Quatre qualitats: dignitat, personalitat, identitat, responsabilitat»

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 17 al 26 de juliol a Burgos
Informació: Andrés Guerrero - Tel. 97 634 66 31 (fins a les 22.30h)

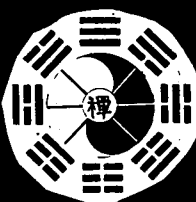
Del 3 al 7 d'agost a Würzburg (Alemanya)
Informació: Richard Jackman - Tel. 07-49/931-14572

Del 14 al 23 d'agost a Catalunya
Informació: Margarita Angel - Tel. 93 417 82 48 (de 14 a 15h)

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio
c/ Floridablanca; 133 - 08011 Barcelona

太

極

Telèfon de la Pregària

934 175 449

Obert cada dia de les 22 a les 24 h.

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

Des del carrer

Victoria Zardoya, junt amb el seu marit i el seu fill, forma part d'una família una mica especial: a casa seva acull reclusos que estan de permís i no tenen on anar. La història comença el 1989, en una trobada sobre marginació de cristians de la zona Sud de la demarcació del Barcelonès, on Zardoya va assabentar-se del problema de manca de voluntariat a les presons, «ja que aleshores n'hi havia molt poc i bàsicament eren sacerdots i religioses. Ara, la situació ha canviat molt, ja que hi ha molts laics treballant-hi, però en aquell moment vaig decidir fer-me voluntària perquè veia que hi feia falta».

«Volem ser una família per als presos de permís o en tercer grau»

—Quin va ser el primer contacte amb els presos?

—Vaig començar a col·laborar de voluntària a la presó de joves de la Trinitat, que és un centre on ingressen persones a partir dels 18 anys. Feia classes de reforç escolar. El 90 per cent dels presos ha abandonat els estudis, perquè provenen de barris marginals, on fins i tot la pròpia família no valora la importància dels estudis. Dins de la presó s'ofereix als interns la possibilitat de treure's el graduat per tenir més possibilitats quan en surtin.

—Per què va decidir oferir la vostra casa als interns amb permís o tercer grau?

—Dins del centre, veia com alguns interns no podien gaudir dels permisos perquè no tenien família —molts eren estrangers— i d'altres no hi tenien bona relació perquè havien tingut problemes de drogues o de convivència. Aleshores, amb el meu

marit ens vam proposar ajudar uns quants interns que no tenien on anar i ens vam oferir com la família que el centre exigeix per atorgar els permisos de sortida, i més endavant el tercer grau. En aquest darrer estadi, que permet als presos sortir a treballar, o estudiar, i només han de tornar a dormir a la presó, hem aconseguit que un noi estudiés una carrera universitària i que d'altres trobessin feina.

—Com es fan càrrec de les despeses?

—Fins ara els nois venien al nostre pis de Sants, i des de fa molt poc en tenim un altre. Les despeses ens ajuden a pagar-les amics que coneixen la feina que fem o donatius esporàdics de comunitats parroquials on fem una xerrada.

—Família o guardians camuflats?

—Som una família i no un guardià. Els interns viuen amb nosaltres i es poden quedar sols, per exemple,

quan me'n vaig a comprar. Procurem estar junts com en una relació familiar normal i els proporcionem una llar digna. No som vigilants, sinó que intentem que ells siguin responsables dels seus actes. L'únic que han de respectar són els horaris de menjar i els nocturns, però, si avisen que no vénen a dinar perquè han anat a la platja, per exemple, no passa res.

—Com justifiquen la presència dels nois?

—Normalment, a la gent els presentem com a amics que estan de visita perquè els presos no se sentin incomòdes, exceptuant cercles on hi ha molta amistat i saben la tasca que fem. La societat etiqueta molt de pressa aquests nois i pel fet d'haver estat a la presó els ho posa molt difícil, i nosaltres en canvi mai no hem tingut cap problema.

Marta Puyol

Victoria Zardoya acull reclusos que estan de permís o no tenen on anar

Ambaixada musical cubana

Així es pot proclamar el concert que l'Schola Cantorum Coralina, de l'Havana, va oferir als barcelonins sota les voltes de la nostra Seu, davant d'un públic atent, disposat a escoltar el missatge que ens arribava des de l'altra riba de l'Atlàntic, des de la perla del Carib, l'illa de Cuba, tan somiada i treballada per molts catalans en altre temps.

I el missatge no podia ser més gojós: allí, a la torturada illa, la música clàssica, religiosa o actual, mai no ha ensopegat contra cap obstacle, i el conjunt coral que ens visitava des de l'any 1979 treballava intensament, sota la direcció de la seva fundadora, Alina Orraca, per poder oferir a casa i a fora el fruit del seu esforç. Un esforç que, peregrinant de parròquia en parròquia, va aconseguir la gran coral de més de quatre-cents cantaires que va actuar durant els actes litúrgics de la visita papal a primers d'any.

Tant de bo que el seu èxit animés la joventut a seguir el seu exemple que obre camins a l'optimisme i benestar espiritual.

Oriol Camps

Impromptu

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Dissentiment i democràcia

«**P**erò això és democràtic?», m'interpel·lava una amable senyoreta, introduïda de poc en el món de la política. Estava alarmada davant el meu dissentiment amb les previsible majories parlamentàries en temes com el quart supòsit per a l'avortament i la llei de parelles de fet.

Aquesta és una mentalitat força difosa: en una democràcia, els vots estableixen la veritat definitiva. Ara bé, la realitat és una altra: les majories acorden lleis que cal acceptar. Aquestes, però, sempre són revisables i respecten el dret de les minories a dissentir. És propi d'una societat democràtica que s'hi produeixin alternances, no només de governs, sinó també d'opinions majoritàries. Una minoria pot sempre aspirar a esdevenir majoria per la via

de la difusió de les seves idees entre els ciutadans. Això tothom ho veu clar en gairebé totes les qüestions. Qui, per exemple, dubtaria del sentit democràtic dels independentistes del Quebec, quan, perdut un referèndum sobre la independència, en proposen un altre? El vot majoritari els obliga a respectar una realitat política, però no pas a renunciar a les seves aspiracions. En canvi, en temes com els abans esmentats, si un bisbe, posem per cas, es pronuncia en un sentit contrari al de la possible majoria parlamentària, no falta mai qui pretén

de suspendre'l en democràcia...

Una altra dificultat, encara, em posava la meua comunicant. «Qui cregui que no ha d'avortar, em deia, que no ho faci. La llei no l'hi obliga. Però que deixi que els altres ho facin.» Trobo acceptable, no cal dir-ho, la primera part d'aquesta afirmació: tothom ha d'obrar segons la seva consciència, la qual no canvia perquè surti una llei més permissiva. Quant a la segona part, quina raó pot impedir a uns ciutadans de maldar legítimament perquè les lleis del seu país reflecteixin allò que ells consideren que forma part essencial del bé de la persona? Sobretot, és clar, quan no es tracta d'accions d'àmbit individual, sinó de les que repercuteixen greument en un altre, com és el cas de l'avortament.

Ni en el camp laboral, ni en el de la sanitat, ni en el de la seguretat ciutadana... a ningú no se li acut de dir: que cadascú faci el que cregui que ha de fer i deixi estar els altres. Tots aspirem a una legislació que estableixi allò que considerem just i tots reconeixem que tenim dret a crear opinió en aquest sentit. Els defensors de la vida dels no-nascuts, han de ser una excepció?

Ara mateix